

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

5

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

5

Lars Poulsen

© Eventyrlige frikvarter
www.eventyrligefrikvarter.dk

Lars Poulsen

Eventyrlige frikvarter - 5

© Eventyrlige frikvarter 2023

Omslag: Lars Poulsen

INDHOLD

Carno

Gammelmor og den sure elvermand

En hest på krykker

Er der nogen der har set Alice

Helle heks

Når livet går den forkerte vej

Kong hallo

Konrads fødselsdag

Tivolis hemmelighed

Julies danseben

Lidt om Eventyrlige frikvarter

CARNO

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en dinosaur. Kender du dinosaurer? Altså, ikke kender som når du kender din bedstefar eller din bedste ven. Men, ved du hvad en dinosaur er?

Nå, men dinosaurer levede i gamle dage. Og ikke bare i gamle dage, men i seriøst gamle dage. I noget der

hed kridttiden [dinobrøl]... Shhhh! Ja, undskyld, det var lige Carno der syntes jeg var for længe om at komme i gang. Okay, jeg skynder mig.

[meget hurtigt] Dinosaurer var nogle kæmpestore, eller bitte små, dyr der levede i meget, meget gamle dage. En slags øgler, og nogle af dem vejede meget mere end din mor og fars bil. Sådan. [/meget hurtigt]

I dag vil jeg fortælle dig om dinosauren Carno. Carno var en carnotaurus, men hans venner kaldte ham bare Carno. Carno var ni meter lang, og vejede næsten lige så meget tre små biler. Så man kan roligt sige at han var stor. Prøv engang at måle hvor meget ni meter er. Det er meget, skulle jeg hilse at sige. Og prøv så at gå ud på vejen og find en lille bil, og løft den. Det skal helst være en der holder parkeret et sted, for det er alt

for farligt at løfte på biler der kører. Tror du at du kan løfte en bil? Nej, vel. Jeg kan heller ikke. Ikke engang en lille bil. Og når man er så stor at man næsten vejer lige så meget som tre biler, så skal man have meget at spise.

En dag havde Carno sat sig på en stor sten. Han sad bare der, og så helt vildt trist ud. Som om det hele kunne være lige meget. Og så rumlede hans mave. Og når man er så stor som Carno, så har man en meget stor mave, og så larmer det helt vildt, når den rumler. Faktisk lød det som et tordenvejr [tordenlyd].

Mens Carno sad der og rumlede og så trist ud, kom der en lille sommerfugl flyvende. Den syntes at Carno så trist ud, og, ja, det gjorde han jo også. Så

sommerfuglen satte sig på hans næse, og var lige ved at blive suget med ind da Carno trak vejret.

”Wooooow,” sagde sommerfuglen. ”Pas lige på med det der!” Og så børstede den sine smukke kulørte vinger.

”Hvorfor?” spurgte Carno. ”Kan det ikke være lige meget om jeg passer på? Betyder det noget?”

”Slap af,” sagde sommerfuglen. ”Hvad er der galt med dig?”

”Årh, bare lidt af hvert,” sagde Carno. ”Meget af hvert, faktisk.”

”Men,” spurgte sommerfuglen. ”Hvorfor ser du så trist ud?”

”Jeg er så sulten,” sagde Carno, og sukkede dybt.
[sukkelyd]

”Øh?” sagde sommerfuglen. ”Hvorfor spiser du så ikke noget?”

”Hvad skulle det være?” spurgte Carno. ”Der er jo ikke noget mad nogen steder. Kan du måske se noget mad?”

”Øh,” sagde sommerfuglen igen, og så sig omkring.

”Nej, vel?” sagde Carno. ”Der er ingenting. Der er spist op. Det er slut. Tomt. Væk. Spist. Ædt.”

”Rolig nu,” sagde sommerfuglen. ”Der er da masser af mad. Over det hele endda.”

”Hvor?” spurgte Carno og løftede hovedet lidt.

”Ja, over det hele, lissom,” sagde sommerfuglen.

Carno drejede hovedet fra side til side, så den lille sommerfugl måtte holdet godt fast i Carnos næse, for ikke at falde af.

”Jeg kan ikke se noget,” sagde Carno, og sukkede igen. [sukkelyd]

”Okay,” sagde sommerfuglen, og pegede på nogle store grønne planter der stod lige ved siden af den sten Carno sad på. ”Hvad er det der så?”

”En plante,” svarede Carno, og det kunne han jo have ret i.

”Præcis,” sagde sommerfuglen og klappede i vingerne.

”Men, det er jo ikke mad,” sagde Carno. ”Jeg kan da ikke spise planter. Adr!”

Sommerfuglen rynkede panden. Det kunne den ikke få til at give mening. Hvis den store dinosaur ikke kunne spise planter. Hvad kunne den så spise? Der var jo ligesom ikke andet.

”Altså,” sagde sommerfuglen. ”Hvis du ikke kan spise planter, hvad kan du så spise?”

”Dyr,” sagde Carno. ”Kød.” Så nikkede han lidt, så sommerfuglen igen måtte klamre sig til hans næse for

ikke at falde af, og så tilføjede han: ”Masser af kød, helst.”

”D-d-d-dyr?!” stammede sommerfuglen. ”Men... altså... hvad? Man kan da ikke spise dyr? Det vil de da ikke være med til.”

”Næh,” sagde Carno. ”Det vil de som regel ikke. De plejer at løbe deres vej når jeg prøver at spise dem. Men så løber jeg efter dem og fanger dem, og så spiser jeg dem. Jeg er en carnotaurus, og det betyder ”kødædende tyr” på et sprog der ikke findes endnu.

”Javel ja,” sagde sommerfuglen. ”Og hvorfor spiser du så ikke dyr nu?”

”Jeg har spist dem alle sammen,” sagde Carno, og sukkede igen [sukkelyd].

”Hmmm...” sagde sommerfuglen, og tænkte sig godt om. Den ville jo sådan set gerne hjælpe den store dinosaur der var så trist, men den ville helst gøre det

inden Carno fandt ud af at sommerfuglen selv kunne spises. ”Har du overvejet at blive vegetar?” spurgte den så.

”Vege-hvad-for-en-fisk?” sagde Carno.

”Nej, ikke en fisk. Vegetar,” sagde sommerfuglen, og stavede det for ham, ”V-E-G-E-T-A-R”.

”V-E-G-E-T-A-R,” gentog Carno. ”Hvad er det?”

”Det er en der ikke spiser kød,” forklarede sommerfuglen.

”Jamen, så er jeg jo allerede vegetar,” sagde Carno. ”Jeg spiser jo heller ikke kød. I hvert fald ikke mere, nu hvor jeg har spist det hele.”

”Det er ikke at være vegetar,” forklarede sommerfuglen tålmodigt. ”En vegetar er en der spiser grøntsager, og salat og frugt, og sådan noget. Det kunne du jo prøve.”

”Fy for katten,” sagde Carno og gav et ryk med hovedet. ”Det var dog ulækkert. Man kan da ikke spise planter, og salat og frugt og den slags. Føj og adr, med uff på!”

”Har du prøvet?” spurgte sommerfuglen.

”Nej, det kan jeg da love dig for at jeg ikke har. Det er ski’ da for klamt,” sagde Carno.

”Så du kunne ikke tænke dig at prøve?” spurgte sommerfuglen.

”Niksen biksen,” sagde Carno. Og så tilføjede han, bare for god ordens skyld: ”Bvadr!”

”Okay,” sagde sommerfuglen. ”Du spiser kød. Du fanger dyr og spiser dem – også selv om de ikke vil spises. Nu har du spist alle dyrene, så nu kan du ikke få mere mad. Der er masser af planter over det hele, men dem gider du ikke æde,” sagde den, og spurgte så: ”Og hvordan tror du så det kommer til at gå dig?”

”Gå mig?” sagde Carno og så temmelig forvirret ud.

”Ja, hvad sker der hvis du ikke spiser noget?”

”Øh...?” sagde Carno. ”Der sker vel ikke noget. Altså andet end at jeg bliver ved med at være sulten.”

”Fis med dig,” sagde sommerfuglen. ”Der sker det, at når du ikke spiser, så sulter du...”

”Dét gør jeg i hvert fald,” afbrød Carno.

”Hold nu lige kæft,” sagde sommerfuglen. ”Når du ikke spiser, så sulter du, og så dør du. Slut. Bum. Død dino.”

”Dør?” sagde Carno forskrækket. ”Jamen... jamen, det kan man jo ikke overleve.”

”Næh,” sagde sommerfuglen. ”Det er de færreste der overlever at dø.”

”Men, så bliver jeg jo nødt til at finde noget kød. Men der er bare ikke noget at finde. Og så bliver jeg

ved med at sulte, og så bliver jeg en død dino,” og så sukkede han igen [sukkelyd].

”Du glade verden hvor er du tykhovedet,” sagde sommerfuglen og rystede opgivende på sit lille hoved.

”Det er jeg i hver fald,” sagde Carno stolt. ”Meget tykhovedet. Mange centimeter tykt, faktisk.”

”Centimeter?” sagde sommerfuglen, og rynkede brynene. ”Hvad i alverden er det?”

”Det ved jeg ikke,” sagde Carno. ”De er ikke opfundet endnu.”

Sommerfuglen klaskede sig på panden med en vinge. Den havde simpelthen aldrig mødt et dummere dyr end Carno. Måske var det fordi han var så stor, at der var plads til så meget dumhed inde i ham. Især nu, hvor hans mave også var tom. Så kunne der være endnu mere dumhed derinde. ”Har du lyst til at dø?” spurgte sommerfuglen.

”Nej,” sagde Carno forskrækket. ”Det er jo livsfarligt.”

”Det kan man sige,” sagde sommerfuglen. ”Men hvis du spiser noget, dør du jo ikke af sult.”

Carno tænkte sig lidt om. Så nikkede han. ”Hmmm...” sagde han. ”Det er faktisk slet ikke nogen dårlig idé, det med at spise. Det tror jeg at jeg vil gøre.” Så tænkte han lidt mere. ”Men jeg har jo spist alle dyrene, så der er ikke noget at spise.”

Sommerfuglen pegede på de grønne planter ved siden af den sten Carno sad på. ”Prøv dem der,” sagde den, og smilede opmuntrende til Carno.

”Arh,” sagde Carno. ”Jeg ved ikke rigtig. Det er jo ikke kød.”

”Okay, så lad være,” sagde sommerfuglen og trak på skuldrene. ”Så smutter jeg igen. Jeg kommer tilbage i

morgen, men der er du jo nok død af sult. Du må ha' en god sultedød, hej, hej!" og så fløj den.

"Jamen...?" sagde Carno og så forvirret efter den lille sommerfugl. Og så, "Arh, for katten da også. Jeg skulle jo have ædt den. Æv, det glemte jeg." Og så sad han og sukkele lidt mere [sukkelyd].

Næste dag, da Carno stadig sad og sukkele og sultede, kom han til at kigge på planten ved siden af sig. Gad vide... tænkte han. Altså, der sker vel ikke noget ved at prøve. Bare en lille bid – selv om det er ulækkert. Men det er mere ulækkert at dø af sult. Så måske bare en lille bid. En lille bitte bid. Og så bøjede han sig ned, og tog en lille bid af planten. Og når en kæmpe dinosaur tager en lille bitte bid af en plante, så svarer det til at du kun spiste salat i en hel uge. Så meget kunne han have i munden.

Hmmm... tænkte Carno, der tyggede og tyggede på planten. Det er egentlig ikke så tosset. Det smager meget anderledes end en T-Rex eller et rådyr, men det er egentlig okay. Og så tog han en større bid af planten. Åh hvor var det dejligt at få noget at spise igen. Og hvor var det dejligt sådan stille og roligt at blive mæt igen. Det var også dejligt at han ikke skulle løbe efter sin mad og fange den og alt muligt, for det blev man bare endnu mere sulten af. Det var jo meget nemmere bare at bøje sig ned, og spise det der var lige rundt om. Så var der også mere tid til en rigtig lang middagssøvn bagefter. Det var godt jeg ikke åd den lille sommerfugl, tænkte Carno, for så havde den ikke kunnet fortælle mig om planterne, og så var jeg død af sult. Og så tog han en rigtig stor bid af en hel masse planter.

Nu var der det ved det, at Carno jo ikke kendte de forskellige planter. Altså, han vidste hvordan de så ud og sådan, men han vidste ikke hvad de hed og den slags. Derfor vidste han heller ikke at man ikke skal putte tidsler og brændenælder i munden. Så Carno tyggede og tyggede på en stor mundfuld af netop tidsler og brændenælder. Og han tyggede og tyggede. Indtil det var som om der gik ild i hans tunge. Carno spyttede det hele ud igen. ”Øh, av!” sagde han. ”Hvad skete der lige der?” Og mens han tænkte på det, begyndte det at brænde mere inde i munden. ”Øh, av igen,” sagde han. ”AV! AVAVAVAV! AV MED AV PÅ!” Og så løb han forvirret rundt om sig selv mens han slaskede med tungen, for at køle den ned.

I det samme kom sommerfuglen forbi. Den ville lige se om den dumme dinosaur var død af sult. Men det var

den helt tydeligt ikke. Det store dumme dyr løb rundt om sig selv og slaskede med tungen, mens den brølede [dinobrøl]. Hva' i alverden? Tænkte sommerfuglen. "Hvad laver du?" spurgte den.

"Der er ild i min tunge," sagde Carno. Men det forstod sommerfuglen ikke, for man skal holde tungen inde i munden når man taler, og ikke slaske rundt med den som en våd vaskeklud.

"Øh...?" sagde sommerfuglen.

Carno trak tungen ind i munden igen. "Der er ild i min tunge!" sagde han. "Det brænder helt vildt."

"Har du spist noget?" spurgte sommerfuglen.

"Dem der," sagde Carno, og pegede på nogle planter. "Og så gik der ild i min tunge."

"Hmmm..." sagde sommerfuglen, og nikkede. "Ja, dem skal du nok ikke spise. De der," sagde den og

pegede på planten, ”hedder brændenælder, og de der,”
den pegede på den anden plante, ”hedder tidsler.”

”Nå?” sagde Carno og så forvirret ud. ”Og?”

”Ja, og dem kan man ikke spise.”

”Jamen, du sagde at jeg skulle spise planter,” sagde Carno. ”Så det gjorde jeg.”

”Ja, men ski’ da ikke sådan nogle planter,” sagde sommerfuglen. ”Men, sejt at du prøvede med planter, når nu du syntes at de var så ulækre.”

”Mjah...” sagde Carno, og rettede ryggen. Han kunne egentlig godt lide tanken om at være sej.

”Jo,” sagde sommerfuglen. ”Du er sej, når du gør noget du virkelig ikke har lyst til. Det er sejt!”

”Ja, det er det vel,” sagde Carno og nikkede, godt tilfreds med sig selv.

Og så spiste han et æbletræ.

GAMMELMOR OG DEN SURE ELVERMAND

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en gammel kone. Hun var mere end hundrede år gammel – og det er en del, skulle jeg hilse at sige.

Den gamle kone boede helt alene i et lille hus i en lille by, et godt stykke ude på landet, hvor fuglene

synger og kornet gror på markerne. Alle de andre der boede i den lille by, kaldte hende ”Gammelmor”. Det gjorde de fordi hun, ja altså, fordi hun var gammel. Gammelmor havde boet i det lille hus i den lille by i hele sit liv. Hun havde boet der længere end nogen af de andre der boede i byen, og alle i byen kendte hende – selv om der faktisk ikke var nogen af dem der vidste hvad hun hed i virkeligheden.

Hver dag gik Gammelmors nabo Gerda, ind til Gammelmor. Hun gik bare ind. Uden at banke på eller noget. Åbnede bare døren og gik ind. Men Gerda gjorde det ikke for at være uhøflig, for Gerda opførte sig som regel pænt. Næ, når Gerda bare vadede lige ind i Gammelmors hus, og ud i hendes køkken uden at banke på, var det fordi Gammelmor var så gammel og hørte så dårligt, at hun alligevel aldrig ville opdage det

hvis der var nogen der bankede på – og så kunne Gerda jo lige så godt bare gå ind. Og det gjorde hun så.

Nu tænker du sikkert, at det da var utroligt pænt af Gerda, sådan at holde lidt øje med Gammelmor, der jo trods alt var over hundrede år gammel, og sagtens kunne komme til at falde over noget og brække et par ben og den slags. Men ser du, det var faktisk sådan, at Gerda besøgte Gammelmor hver dag, for lige at tjekke om hun var blevet så gammel at hun skulle på plejehjem. Gerda ville nemlig rigtig gerne købe Gammelmors hus, og bygge det sammen med sit eget, så hun fik byens største hus. Men Gammelmor ville ikke sælge sit hus.

”Hvorfor skulle jeg sælge mig hus?” spurgte hun.

Og Gerda svarede: ”Fordi du er så gammel og måske har lidt svært ved at passe huset og haven, og dine tre katte og hunden og kanariefuglen, og lave mad og støvsuge og koge vand til te og bage vandbakkelse og citronmåner og flæsketeg, og du kan så let komme til at falde og så brækker dine gamle knogler bare, og så ligger du der og kan ikke gøre noget ved det, og så er det bedst at du sælger huset. Til mig,” sagde Gerda.

”Hva’ siger du?” spurgte Gammelmor, der jo udover at være over hundrede år, også nærmest var døv. Så trak Gerda på skuldrene og gik hjem til sig selv, mens hun tænkte, at hun måske kunne være så heldig at Gammelmor i morgen ville være skvattet over noget og have knækket flere knogler end lægen anbefaler. Og hver dag blev hun skuffet. For selv om Gammelmor var gammel, gik hun ikke bare sådan og faldt over tingene.

Det syntes hun – altså Gammelmor – ville være noget pjat, så det lod hun være med.

Hver dag klokken tolv, hørte Gammelmor nyheder i sin radio. Eller, det gjorde hun jo så ikke, fordi hun ikke rigtigt kunne høre noget. Men hun tændte i hvert fald for radioen, og slukkede igen når hun mente at nyhederne måtte være slut. Gammelmor kunne godt lide at følge med i hvad der skete ude i den store verden, så derfor lod hun som om hun hørte nyheder. Så hun kunne lade som om hun fulgte med i tingene.

Men så en dag, efter at hun i næsten tredive år ikke havde hørt nogen nyheder, blev Gammelmor helt ked af det. ”Øv,” sagde hun til sig selv – ret højt, faktisk, altså sådan her: ”ØV!” Når man ikke kan høre, sker der jo ikke noget ved at råbe højt, man kan jo alligevel ikke

høre det. Nå, men Gammelmor sagde altså ”Øv,” og bagefter sagde hun: ”Hvor ville jeg ønske at jeg kunne høre nyhederne, for jeg er helt sikker på at der er sket meget siden jeg sidst kunne høre noget, og jeg ved bare slet ikke hvad det er der er sket.” Og så sukkede hun dybt. Sådan her: ”Suuuk.” Og da hun var færdig med at sige ”Øv,” og med at sukke, gik hun ud i haven for at grave kartofler op.

Mens hun sådan gik og gravede i jorden, hørte Gammelmor lige pludselig en lille bitte stemme nede mellem kartoffelplanterne, der sagde: ”Av for katten, se dig da lige for med den der spade!”

Og nu tænker du måske, at det kunne Gammelmor jo ikke høre, for jeg har jo lige fortalt at hun nærmest var døv. Og det var hun også, og jeg ved ikke hvordan det

kunne lade sig gøre, at hun hørte den lille bitte stemme, men hun hørte den faktisk. Det er ret mystisk.

Gammelmor holdt straks op med at grave, og kiggede ned mellem kartoflerne, men kunne ikke se noget. Nå, det er nok bare noget jeg har bildt mig ind, tænkte hun. Jeg kan jo nærmest ikke høre, og så kan jeg da slet ikke høre en lille bitte stemme. Og så gravede hun videre.

”Helt ærligt,” lød den lille bitte stemme. ”Gider du godt lade være med det der? Du var lige ved at hugge mine tær af. Det er saftsuseme ikke sjovt, nå!”

Gammelmor holdt igen op med at grave, og kiggede nærmere på kartoffelplanterne, men kunne stadig ikke se noget – eller nogen. Så hun bøjede sig ned, for at se grundigere efter, for selv om hun var mere end

hundrede år gammel, kunne hun sagtens bukke sig. Hun rodede rundt i planterne med hænderne, og fik lige pludselig øje på en lille bitte – en meget lille og meget bitte person, eller hvad det nu var for noget. Det lignede et menneske, hvis man lige så bort fra de lange spidse ører, den grønne hud og vingerne på ryggen.

”Hva’ i alverden?” sagde Gammelmor overrasket.

”Hva’ er du for en fætter?”

”Jeg er ikke en fætter,” sagde det lille grønne væsen.

”Jeg er en elvermand. Saftsuseme.”

”Javel, ja,” sagde Gammelmor. ”Det er ellers sjældent at man ser sådan nogen her omkring. Jeg tror faktisk aldrig jeg har set en før. Eller, jeg er faktisk ret sikker på at jeg aldrig har set en elvermand, eller elverdame eller dreng eller pige før. Men hvad laver du egentlig i mine kartofler?”

”Dine kartofler?!” udbrød elvermanden overrasket.
”Det er saftsuseme da ikke dine kartofler. Det er mine.
Det er mig der får dem til at gro, og så er det mine.”

”Nå,” sagde Gammelmor overrasket. ”Jeg troede det var mine, og at de vokser fordi jeg vander dem. Der kan man bare se. Javel, ja.”

”Niks, mine kartofler,” sagde elvermanden bestemt, og foldede armene over brystet mens han nikkede så ørerne dinglede.”

”Men,” sagde Gammelmor, ”hvordan kan det være jeg kan høre dig? Jeg er jo døv. Eller, jeg er i hvert fald næsten døv. Nu har jeg i næsten tredive år ikke kunnet høre nyheder i radioen, selv om jeg skruer helt op, og så kan jeg lige pludselig høre dig. Det synes jeg er mystisk.”

”Det er saftsuseme da ikke mystisk. Hvad er det for noget sludder,” sagde elvermanden surt. ”Alle kan da

høre elverstemmer, uanset om de ellers kan høre eller ej. Så det er fuldstændig ligemeget om du er døv, eller næsten døv, eller bare hører virkelig dårligt. Elverstemmer kan man altid høre.”

”Nå,” sagde Gammelmor. ”Men hvorfor kan alle altid høre elverstemmer?”

”Det er saftsuseme da fordi det vi siger er så vigtigt at man helst ikke skal gå glip af det,” svarede elvermanden surt.

Og her skal jeg nok lige sige, at normalt er elverfolk slet ikke sure og mopsede som elvermanden her. Faktisk er det næsten umuligt at gøre dem i dårligt humør – altså, lige med undtagelse af når nogen næsten hugger deres tæer af med en spade, for det er det eneste der kan gøre dem virkelig sure.

”Nå,” sagde elvermanden. ”Jeg har travlt. Jeg har nogle radiser herovre jeg skal have til at vokse, så hvis du lige vil skynde dig lidt at sige hvad du vil have, så jeg kan komme videre.”

”Øh,” sagde Gammelmor. ”Hvad jeg vil have? Hvad snakker du om? Hvad mener du med vil have? Jeg vil da ikke have noget. Ikke mig bekendt i hvert fald.”

”Vrøvl,” sagde elvermanden. ”Selvfølgelig vil du have noget. Alle vil have noget.”

”Men?” sagde Gammelmor. ”Jeg forstår ikke hvad du mener?”

”Du har mødt en elver,” forklarede elvermanden surt. ”Du taler med en elver. Så skal du have et ønske opfyldt. Det er bare sådan det er. Hvis jeg kunne ville jeg lave om på det, men det kan jeg ikke, så du har ret til et ønske. Så, hvad vil du have?”

”Øh,” sagde Gammelmor. ”Vil have og vil have. Jeg vil ikke have noget, men hvis jeg må, vil jeg gerne bede om noget, siden det nu er sådan med elver og ønsker og alting.”

Elvermanden sagde ikke noget. Han rullede bare med øjnene og lavede sådan en træls pffftt-lyd, mens han satte hænderne i siden.

”Jo, altså,” fortsatte Gammelmor. ”Hvis det ikke er for meget at bede om, vil jeg gerne være ung igen. Det er noget jeg tit tænker på. Hvis bare jeg var ung igen, tænker jeg. Så, hvis det er noget der er mulighed for, siger jeg mange tak. Og hvis det er for meget at bede om, så kunne jeg godt tænke mig nogle nye viskestykker i stedet.”

”Pffft,” sagde elvermanden, og forsvandt. Ikke sådan at han gik sin vej, eller løb eller cyklede eller

noget. Han forsvandt bare. Puf, sagde det, og så var han væk.

”Nå, nå,” sagde Gammelmor. ”Ungdom og viskestykker stod nok ikke lige på hans liste over ønsker man må ønske sig.” Og så rettede hun sig op igen, og gravede videre i jorden, efter flere kartofler.

”Det var da fuldstændig utroligt!” skreg en lille bitte stemme lidt efter. ”Man kan saftsuseme da heller ikke vende ryggen til et øjeblik, før du prøver at hugge tærne af folk igen. Det var dog utroligt!”

”Øh, ups,” sagde Gammelmor. ”Jeg troede du var gået.”

”Det var jeg også, men nu er jeg her så igen, okay?”

”Ja, ja. Jamen, velkommen tilbage, så da.”

”Hrmf,” sagde elvermanden. ”Jeg skulle lige hente noget, så du kan få dit ønske opfyldt.”

”Åh,” sagde Gammelmor, og tænkte på om han havde hentet viskestykker til hende.

”Her,” sagde elvermanden, og rakte en lille flaske op mod Gammelmor. ”Drik det.”

”Hvad er det?” spurgte Gammelmor, og tog flasken og vendte og drejede den, for at se om der var en etiket på, så hun kunne læse hvad der var i flasken. Men det var der ikke.

”Det er naturmedicin,” sagde elvermanden.

”Medicin?” sagde Gammelmor overrasket. ”Jamen, jeg er jo ikke syg.”

”Det er lige meget. Medicin skal der til. Og du skal drikke det der, ellers får du ikke dit ønske opfyldt.”

”Jamen, hvad er der i det der naturmedicin?” ville Gammelmor vide. ”Jeg drikker ikke hvad som helst. Det kunne jo være sennep eller engelsk sovs, eller grøn te, eller noget andet ulækkert.”

”Der er saftsuseme da natur i naturmedicin, hvad havde du ellers tænkt dig?” spurgte elvermanden, og begyndte at remse op: ”Der er solskin, og gøgeurt, og fuglefløjt og græshoppers summen, tissemyretis, morgendug fra edderkoppespind, snegleslim og et lille skvæt snaps til at tage den grimme smag.”

”Ihhh!” sagde Gammelmor, og rynkede på næsen.

”Drik det nu bare,” sagde elvermanden. Og Gammelmor tænkte, at det vel ikke kunne skade. Naturmedicin er jo trods alt lavet af noget naturligt, og så var det vel ikke farligt. Håbede hun. Så trak hun proppen op af den lille flaske, og drak. Og hun var meget glad for at der var kommet snaps i, for det smagte virkelig dårligt, og ville helt sikkert have smagt meget værre uden snaps.

”Det smager saftsuseme elendigt,” sagde Gammelmor.

Men, hov! Hvad var det? Der var noget galt med hendes stemme. Den lød slet ikke som en gammel kones stemme. Den lød som en ung piges stemme, og da Gammelmor så ned på sine hænder, var det en ung piges hænder, og hendes lange hvide hår var helt brunt og tykt. Hun var blevet ung igen.

”Det er da for vildt, det her,” sagde hun. ”Har du virkelig gjort mig ung igen? Kan man i det hele taget det? Altså gøre nogen ung, når de i virkeligheden er gamle? Det er helt vildt. Tak!” sagde hun, og skulle lige til at give elvermanden den største krammer han nogensinde havde fået.

”Ja tak, det springer vi lige over,” sagde elvermanden, og skyndte sig at hoppe til siden. ”Du maser mig saftsuseme da til plever, hvis du begynder at kramme mig. Det vil jeg på det bestemteste have mig frabedt. Om jeg må be’.”

”Åh, undskyld,” sagde Gammel... eller... ja, jeg ved ikke. Nu er hun jo ung igen, så måske skal jeg bruge hendes rigtige navn fremover. Så, ”Åh, undskyld,” sagde Hedvig. ”Og tak.” Og så gav hun den lille bitte elvermand et meget forsigtigt kys på kinden, så han rødmede så meget, at hans grønne hud blev helt blå.

”Jeg tror saftsuseme lige, at jeg lever hundrede år mere,” sagde Hedvig.

”Øv,” sagde Gerda, hendes nabo, der nu måtte vente hundrede år mere på at få Hedvigs hus.

EN HEST PÅ KRYKKER

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang én mor, to piger og tre heste. Moren hed Mor, pigerne hed Andrea og Astrid, og de tre heste hed Miranda, Frej og Bounty.

Både moren, de to piger og de tre heste boede i en hestestald, der lå lige ved siden af en skov. Du synes

sikkert, at det er underligt at moren og de to piger også boede i hestestalden, men det gjorde de. Pigernes mor havde besluttet, at når de alle tre alligevel brugte det meste af deres tid i stalden, sammen med hestene, kunne de lige så godt sælge deres hus, og flytte ind hos hestene. Og selv om det er lidt underligt, giver det jo egentlig god mening.

Hver dag når Mor, Andrea og Astrid stod op, fodrede de deres heste. Miranda var Mors hest, Frej var Andreas hest og Bounty var Astrids hest. Til morgenmad fik hestene hø og vand, og der kom frisk halm på gulvet. Mor, Andrea og Astrid, fik også hø og vand til morgenmad, og de lagde frisk halm på gulvet der hvor de sov. Mor havde bestemt, at når de alligevel skulle købe hø til hestene, kunne de lige så godt købe lidt ekstra, og så spise det samme som hestene. Du

synes sikkert at det er underligt at moren og de to piger også spiste hør og drak vand til morgenmad, men det gjorde de. Og selv om man tænker lidt over det, bliver det egentlig bare ved med at være underligt. Jeg mener, kunne du måske tænke dig at spise hør til morgenmad? Jeg kunne i hvert fald ikke. Jeg vil meget hellere have havregryn og kaffe.

Nå, men når moren og de to piger var færdige med at fodre hestene og sig selv, skulle pigerne i skole og moren skulle på arbejde. Jeg er faktisk ikke helt sikker på hvad klasse pigerne gik i, men jeg ved at deres mor arbejdede som administrerende direktør i en pølsevogn.

Både pigerne og deres mor glædede sig til de var færdige med skole og pølsevogn, så de kunne komme

hjem til deres heste. Det var altid pigerne der kom først hjem. Deres mor skulle lige være færdig med de sidste hotdogs inden hun kunne holde fri. Men når de så var hjemme alle tre, gik de ind til deres heste. Og så striglede de dem og gav dem mere høg og vand, og bagefter striglede de hinanden og spiste høg og drak vand til. Og nu synes du måske at det er lidt underligt at moren og pigerne striglede hinanden, men det er det slet ikke. Det er nemlig meget underligt.

Når de var færdige med at strigle og fodre hestene og hinanden, var det tid til en ridetur. Derfor lagde Mor en sadel på Miranda, Andrea lagde en sadel på Frej, og Astrid lagde en sadel på Bounty, og så red de en tur ind gennem skoven bag stalden, og videre ud på markerne, ned omkring en sø der var fuld af svaner og myg, og tilbage igen. Når de var hjemme igen, tog de

sadlerne af hestene, striglede og fodrede igen dem og hinanden, og så gik de alle sammen i seng. Det vil sige, heste sover ikke i en seng, de står bare ret op og ned og sover. Mor og Andrea og Astrid havde også forsøgt sig med at stå op at sove, men det kunne de slet ikke finde ud af. Hver gang de faldt i søvn, skvattede de om på gulvet. Så, lige med hensyn til at sove, blev de nødt til at gøre noget andet end hestene, og det er godt det samme. Det ville have været virkelig, seriøst, totalt meget underligt, hvis moren og pigerne også stod op og sov.

Nå, men det var sådan set sådan det gik hver dag. Op om morgenen, fodre, skole og arbejde, hjem og strigle, fodre og ride, og så i seng. Men i weekenderne var det anderledes, for da skulle pigerne ikke i skole, og morens pølsevogn var lukket. Så hver weekend tog de

på en længere ridetur, og havde seks madpakker med. I madpakkerne var der hø til Mor, Andrea, Astrid, Miranda, Frej og Bounty.

Så nu ved du lidt om hvordan det foregik hos pigerne og deres mor og de tre heste. I hvert fald lige indtil den dag lige inden jul, hvor de skulle ud på deres aftenridetur. Det var koldt og mørkt, og der lå sne over det hele. Nå ja, og så blæste det faktisk også en del, lige netop den dag. Men selv om det var pivkoldt, havde hverken moren eller pigerne frakker og huer og vanter og halstørklæder på. Moren havde nemlig bestemt, at hvis hestene kunne klare sig uden den slags, så kunne de også. Så de red bare afsted i shorts og t-shirts. Og nu synes du måske at det lyder underligt, at de sådan red rundt uden flyverdragter og alt det andet man plejer at have på når det er pivkoldt, men det var det slet ikke.

Det var bare virkelig torskedumt. Ja, og koldt, selvfølgelig.

Da de var kommet igennem skoven og ud på markerne, hvor det rigtigt kunne blæse, sagde Astrid, der både rystede og klaprede tænder af kulde: ”Hv-hv-hv-hv-hvornår e-e-er v-v-v-vi hj-hj-hj-hjemme?”

”D-d-d-det v-v-varer ik-ik-ik-ikke...” begyndte Mor at sige, men hun blev aldrig færdig, for pludselig lød der et knæk, lidt som hvis man brækker en tør gren, og så lød der et højt bump, og så lå Mor og Miranda i en ordentlig bunke sne.

”M-m-m-mor!” råbte Astrid forskrækket. ”Hv-hv-hvad sk-sk-sker d-d-der?”

”M-m-m-mor!” råbte Andrea forskrækket. ”Hv-hv-hvad sk-sk-sker d-d-der?”

”Mmmmlmllllmm mmmlllmlmm,” sagde Mor, der havde fået munden fuld af sne.

”Øh,” sagde Andrea, der helt glemte at fryse, ”kan du lige sige det igen?”

”Miranda faldt,” sagde Mor, da hun havde fået sneen ud af munden. Hun glemte også helt at fryse.

”Skete der noget med hende?” ville Astrid vide, og ja, hun glemte også at fryse.

”Måske,” sagde Mor. ”Altså, den der lyd som af en tør gren der knækker, kan jeg ikke rigtigt lide.”

”Hvorfor?” spurgte pigerne i munden på hinanden. De syntes egentlig det havde været en lidt hyggelig lyd.

”Jo, altså,” forklarede Mor, ”først sagde det knæk, og så væltede Miranda, og nu vender hendes ene ben helt forkert. Det stritter lige op i luften, og det plejer det ikke at gøre. Jeg ved ikke lige hvad der er galt med det.”

”Er det brækket?” spurgte Andrea.

”Er det brækket helt over?” spurgte Astrid.

”Ja, det kan da egentlig godt være,” sagde Mor.
”Altså, at det er brækket. Men det sidder stadig fast på Miranda, så det er jo nok ikke brækket helt over.”

”Hvad gør vi?” spurgte begge piger, der var noget nervøse for, at de skulle sove ude i sneen, fordi de ikke kunne komme hjem.

”Jo, øh, altså, hmmm...” sagde Mor, og det var der jo ikke nogen af dem der blev klogere af. Så tænkte hun lidt for sig selv, og rykkede lidt i Mirandas ben, for at se om hun kunne få det på plads igen, og det kunne hun selvfølgelig ikke. ”Jo, altså,” sagde hun så, da hun var færdig med at tænke og rykke, ”vi bliver nødt til at få hende på værksted.”

”Hvordan?” spurgte Andrea.

”Ja, hvordan det?” spurgte Astrid.

Og det var et rigtig godt spørgsmål. For hvordan får man lige en hest på værksted, når et af dens ben vender forkert?

”Jaeh... altså,” sagde Mor, og tænkte lidt mere. ”Jeg tror vi må ringe efter en dyrlæge, så det kan blive fikset.” Og så tog Mor sin telefon frem, og trykkede dyrlægens nummer.

”Hallooo, du har ringet til dyrlæge-lone, hvad skulle det være?”

”Hej Lone, det er Mor,” sagde Mor, og forklarede dyrlæge-lone hvad der var sket.”

”Åh nej da,” udbrød dyrlæge-lone. ”Det lyder da rigtig irriterende – og en smule træls, om jeg så må sige. Jeg skynder mig ud til jer, og så ser vi hvad vi kan finde ud af. Er det okay med dig, om jeg så må sige?”

”Ja, fint,” sagde Mor. ”Tak, vi ses.”

Dyrlæge-lone boede ikke så langt fra den bunke sne hvor Miranda havde brækket benet, og det varede da heller ikke længe inden de både kunne se og høre dyrlæge-lone komme ræsende hen over de snedækkede marker på sin hundeslæde.

”Undskyld det tog så lang tid,” sagde dyrlæge-lone da hun havde parkeret hundeslæden. ”To af mine hunde er blevet syge, så jeg blev nødt til at spænde en kanin og et egeren for slæden også, om jeg så må sige.”

”Øh, javel ja,” sagde Mor.

”Nå, hvor har så vi patienten?” spurgte dyrlæge-lone og så sig omkring i mørket.

”Der,” sagde Mor og pegede på den snebunke hvor man lige netop kunne ane Mirandas ben der stak op i luften.

”Hold da op,” sagde dyrlæge-lone overrasket. ”Det ben vender da helt forkert, om jeg så må sige.” Og så gik hun hen til Miranda, og kiggede nærmere på hende. Hun trykkede hende på maven, og lyttede på hendes hjerte med sådan en dims som menneskelæger også har. Ikke fordi Mirandas hjerte havde noget med det brækkede ben at gøre, men dyrlæge-lone havde lige fået en helt ny lyttedims, og ville så gerne prøve den.

”Sig aaah,” sagde hun til Miranda.

”Prrrrrrttt,” sagde Miranda. Heste har nemlig meget svært ved at sige A, så det blev bare til lidt pruttelyde i stedet.

Da dyrlæge-lone var færdig med at undersøge Miranda, forklarede hun Mor og pigerne, at Mirandas ben var brækket. Det var ikke brækket i to stykker, men det var meget brækket. ”Så, nu lægger jeg noget gips på, og så får Miranda de her krykker,” sagde dyrlæge-

lone, og hev et par krykker op af frakkelommen. ”Så skal hun bare gå med dem i otte måneder, og så er hun frisk igen, om jeg så må sige.”

”Hold da op,” sagde Andrea.

”Det var godt nok længe,” sagde Astrid.

”Jo, jo, men benet er jo også meget brækket, så det kommer nok til at passe nogenlunde, om jeg så må sige,” sagde dyrlæge-lone, og begyndte at vikle gazebind om Mirandas ben, og bagefter at klaske gips på. Da det var blevet tørt, og helt hårdt, hjalp hun Miranda op at stå, og forklarede hende hvordan hun skulle bruge krykken.

”Du ringer bare igen, hvis der bliver noget,” sagde dyrlæge-lone, og satte sig op på sin hundeslæde igen. ”Hyp alle mine hunde. Øh, og egern og kaniner, om jeg så må sige.” Og så var dyrlæge-lone væk igen.

Mor, Andrea, Astrid, Frej og Bounty gik stille og roligt hjemad, mens Miranda humpede bagefter på sine krykker.

Det viste sig, at dyrlæge-lone havde haft ret, da hun mente det ville vare otte måneder inden Mirandas ben var i orden igen. I lang tid strittede gipsbenet bare mærkeligt op i luften, men stille og roligt begyndte det at glide på plads. Og da der var gået præcis otte måneder, var Mirandas ben groet sammen, og familien kunne igen tage på ridetur. Man kan selvfølgelig sige, at otte måneder uden en ridetur er lang tid, når nu man er vant til at ride en tur hver dag. Men faktisk passede det meget godt. Da de otte måneder var gået, var det nemlig blevet sommer, og der var ikke længere nogen der risikerede at falde over en bunke sne og brække benet. Og det var jo sådan set meget godt.

Om jeg så må sige.

ER DER NOGEN DER HAR SET ALICE?

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang pige der hed Sofie. Og fordi ”pige” og ”Sofie” rimer, blev hun kaldt Pige-Sofie. Selv om det ikke var hendes rigtige navn, kunne hun godt lide det. Pige-Sofie syntes at det var lidt sjovt, og lidt hyggeligt når folk kaldte hende det.

Pige-Sofie havde en god ven, der også var hendes bedste ven, og den ven hed Alice. Og nu tror du måske at Alice var en ven ligesom de venner du har, men det var hun slet ikke. Alice var noget helt særligt. Hun havde både langt hår og pænt tøj, og alting. Og når de voksne mødte Alice, klappede de i hænderne og sagde, ”Næææh ... hvor er hun sød og nuttet.”

Nå ja, og så var Alice lavet af plastik. For Alice var nemlig Pige-Sofies yndlingsdukke, som hun havde fået i fødselsdagsgave engang. Eller også var det julegave. Hverken Alice eller Pige-Sofie kunne huske det, men det var jo også ligemeget, for de havde hinanden, og det var det vigtigste. Og for at kunne holde styr på hvem der var en pige og hvem der var en dukke, kaldte Pige-Sofie Alice for Dukke-Alice.

Hver morgen stak mor hovedet ind på Pige-Sofies værelse, og sagde, ”God morgen, så står vi op.” Og når hun havde sagt det, dunkede hun hovedet ind i døren. Sådan her: ”God morgen, så står vi op ... DUNK!”

Man kan sige, at det var en temmelig bøvet ting at gøre – og det ville man have helt ret i.

Mor vidste ikke hvorfor hun gjorde det.

Pige-Sofie vidste ikke hvorfor hun gjorde det.

Dukke-Alice vidste ikke hvorfor hun gjorde det.

Og Pige-Sofies søster, Hedvig, vidste ikke hvorfor hun gjorde det.

Men det gjorde hun, og det var næsten lige så bøvet som det deres far gjorde når han kom hjem fra arbejde. Så sagde han ”Goddag, goddag, så er farmand hjemme – PRUUUT!” Og hvis du tror det var fordi han lavede sjove pruttelyde på pigernes bare

maver, så tager du helt fejl. Det var simpelthen fordi han slog en kæmpe stor prut. Han vidste ikke hvorfor han gjorde det, og det var der heller ingen af de andre der vidste. Det gjorde han bare.

Så du kan nok se, at Pige-Sofies og Hedvigs familie var helt speciel. De var ikke som alle andre, og det er det bedste man kan være. Altså, helt sin egen.

Nå, men der var så den her morgen, hvor mor stak hovedet ind ad døren til Pige-Sofies værelse, og sagde, ”God morgen, så står vi op ... DUNK!”

Og Pige-Sofie skubbede dynen til side, og satte sig op i sin seng. Så kiggede hun ned i Dukke-Alices seng, der stod ved siden af hendes egen, for at se om hun var vågen. Og det var hun. Ja, eller også var hun

ikke. Det var ikke til at sige. For Dukke-Alice lå slet ikke i sin seng.

”Nå,” tænkte Pige-Sofie. ”Hun er nok bare gået ud for at tisse.” Og så gik hun selv ud for at tisse. Men døren til badeværelset stod åben, og der var ikke nogen Dukke-Alice at se derinde. Hun sad ikke på toilettet, og var heller ikke ved at tage brusebad eller børste tænder eller putte hårlak i håret.

”Nå,” tænkte Pige-Sofie. ”Hun er nok bare gået ned for at spise morgenmad.” Og så gik hun selv ned ad trappen og ud i køkkenet, for at spise morgenmad. Men alle stolene omkring spisebordet var tomme, og der sad ikke nogen Dukke-Alice og spiste havregrød med Nutella og radiser. Dukke-Alice kunne godt lide morgenmad der var en lille smule underligt. Eller, meget underligt, faktisk.

”Nå,” tænkte Pige-Sofie. ”Hun er nok bare ...”

Men så kunne hun ikke komme i tanke om mere, som Dukke-Alice kunne finde på at gøre. ”Hmm ...” sagde Pige-Sofie. ”Gad vide hvad hun laver?”

Pige-Sofies mor var ved at smøre sig et stykke rugbrød med leverpostej. Hun spiste nemlig altid en leverpostejmad til morgenmad, og så drak hun et glas cola til.

”Har du set Dukke-Alice?” spurgte Pige-Sofie sin mor. ”Jeg kan ikke finde hende.”

”Næh,” sagde mor. ”Det har jeg ikke. Kan du ikke finde hende?”

”Nej,” sagde Pige-Sofie. ”Jeg har ledt både på mit værelse og på badeværelset og her i køkkenet, men jeg kan ikke finde hende.”

”Nå,” sagde mor. ”Ja, hvis hun ikke er væk, så ved jeg ikke hvor hun er.”

”Næh,” sagde Pige-Sofie, og gik op ad trappen igen, og ind i fars og mors soveværelse. ”Har du set Dukke-Alice?” spurgte Pige-Sofie sin far, der ikke var stået op endnu.

”Mmff...?” sagde far, der heller ikke var helt vågen endnu. ”Hvad?”

”Dukke-Alice,” sagde Pige-Sofie. ”Har du set hende?”

”Jeg sover!” sagde far, og trak dynen op over hovedet.

Pige-Sofie vidste ikke om det betød ’ja’ eller ’nej’, men regnede med, at det nok betød ’nej’. Man kan jo ikke rigtigt se en dukke når man sover.

”Så kører vi!” råbte mor nede fra køkkenet. Klokken var kvart i otte, og Pige-Sofie skulle i skole.

”Jamen,” sagde Pige-Sofie. ”Jeg kan da ikke tage af sted uden at have fundet Dukke-Alice! Det kan jeg da ikke!”

”Nå,” sagde mor. ”Men det bliver du nødt til. Du skal se, din dukke er her nok når du kommer hjem. Du har sikkert bare glemt hvor du lagde den i går.”

”Nej, det har jeg ikke glemt. Jeg lagde hende i seng da jeg selv gik i seng, og hun var der ikke da jeg stod op,” sagde Pige-Sofie surt. ”Og jeg går ikke i skole før jeg har fundet hende. Basta!”

”Nå,” sagde mor, og lød en smule træt. ”Men det skal du altså, og vi kører nu.”

”Jamen, jeg har jo slet ikke fået morgenmad,” sagde Pige-Sofie.

”Så spis den her mens vi kører,” sagde mor, og fandt en selleri i køleskabet.

”Addr!” sagde Pige-Sofie. ”Jeg hader selleri.”

”Pjat med dig,” sagde mor, og gik ud til bilen.

”Øv,” sagde Pige-Sofie og fulgte med.

Henne i skolen, tænkte Pige-Sofie hele tiden på, hvor Dukke-Alice var blevet af. Hun kunne simpelthen ikke forstå det, og lige meget hvad læreren spurgte hende om den dag, så svarede hun bare

”Dukke-Alice.”

”Hvad er to plus to, Pige-Sofie?”

”Dukke-Alice.”

”Hvordan staver man til kat, Pige-Sofie?”

”Dukke-Alice.”

”Pige-Sofie, what is your name?”

”Dukke-Alice.”

Hele tiden bare Dukke-Alice. Dukke-Alice her og Dukke-Alice der. Dukke-Alice dit og Dukke-Alice dat.

Men endelig ringede det ud efter sidste time, og Pige-Sofie kunne tage hjem. Hun havde helt glemt at hendes mor ville komme og hente hende, så hun løb bare hele vejen hjem, mens hun blev ved med at tænke på hvor dukken mon var blevet af.

”Nå-da-da,” sagde mor, da Pige-Sofie kom buldrende ind ad døren. ”Hvorfor er du løbet hjem fra skole?”

”Øh ...” sagde Pige-Sofie. ”Deet ... er ... fordi jeg har fri,” sagde Pige-Sofie, og så noget forvirret ud.

”Jo,” sagde mor. ”Det er jeg klar over, men jeg skulle jo hente dig.”

”Åh,” sagde Pige-Sofie. ”Det må du undskylde. Det havde jeg helt glemt. Jeg tænkte bare så meget på Dukke-Alice, at der slet ikke var plads til andre tanker

oppe i mit hoved, og så var der heller ikke plads til at tænke på at du hentede mig, og så løb jeg bare.”

”Javel, ja,” sagde mor, og rynkede panden. ”Jamen, så må du hellere se om du kan finde dit legetøj.”

”Dukke-Alice er ikke legetøj,” sagde Pige-Sofie fornærmet. ”Hun er ... hun er ... hun ... Hun er Dukke-Alice!”

”Nå, nå,” sagde mor, og bladrede lidt i den avis hun havde købt på vej hjem fra arbejde.

Pige-Sofie begyndte forfra med at lede efter Dukke-Alice. Først kiggede hun i dukkesengen ved siden af hendes egen seng. Men der var hun stadig ikke. Så kiggede hun på badeværelset, men nej, heller ikke der. Køkkenet kom hun lige fra, så der vidste hun at Dukke-Alice ikke var. Men hvor var hun så?

Pige-Sofie begyndte at blive lidt ked af det. Eller, meget, faktisk. For, hvad nu hvis hun aldrig skulle se Dukke-Alice igen? Hvad hvis hun var sådan rigtig væk. Altså, som i: 'kommer aldrig mere tilbage'-væk? Og så løb der en lille tåre ned over Pige-Sofies ene kind.

Hun gik ned ad trappen, og ind i stuen. Der havde hun ikke kigget, men Dukke-Alice kom næsten aldrig ind i stuen. Hun syntes det var kedeligt derinde. Der var jo ikke noget at lege med. Kun mor og fars bøger og fjernsynet, og nogle pottedplanter. Men Pige-Sofie havde lyst til at sidde i den gode lænestol og være ked af det. Det plejede hun at gøre, når hun var helt trist. Det var sådan en dejlig lænestol. Stor og blød, så man rigtig kunne putte sig i den. Og lige nu havde Pige-Sofie rigtig meget lyst til at putte. Allerhelst sammen

med Dukke-Alice, men det kunne jo ikke lade sig gøre.

Pige-Sofie kastede sig ned i lænestolen, og krummede sig sammen. Men hun sad ikke nær så godt som hun plejede. ”Øv,” snøftede hun. ”Hvorfor er alting bare helt forkert i dag? Jeg vil have min dukke. Det VIL jeg! Nu!”

”Mmmmfmlflll ...” lød det lige under hende.

Hvad i alverden var det?

Nå, tænkte Pige-Sofie, det var nok bare min mave der rumlede.

”Mmmmfmlflll!!!” lød det igen. Bare højere denne gang.

Det var i hvert fald ikke Pige-Sofies mave denne gang. Det var hun helt sikker på, så hun fløj op af lænestolen, og gloede ned i den. Men der var ikke

noget. Kun den lyserøde sofapude med de broderede næser på. Hvad sker der? Tænkte Pige-Sofie. Er jeg ved at blive tosset, eller hvad?

Og det var så lige der, at hun fik øje på noget der stak ud under puden med næserne på. Det lignede lidt en sko. En lille sko. Og ... kendte hun ikke den sko? Havde hun ikke set den før? Forsigtigt løftede Pige-Sofie puden væk ... og ... hvad tror du hun fandt?

Jeps. Lige præcis. Nede under næsepuden, lå Dukke-Alice og gloede vredt op på hende.

”Er du klar over hvor ubehageligt det er, når du sidder på min mave?” spurgte Dukke-Alice. ”Og hvor svært det er at sige ’flyt dig’, når man har en pude og en hel masse næser i munden?”

”Undskyld,” sagde Pige-Sofie, og løftede Dukke-Alice op i sine arme. ”Men, hvorfor lå du der?”

”Jo, det ...” begyndte Dukke-Alice, og blev lidt rød i hovedet. ”Altså, jeg vågnede meget tidligt, og kunne falde i søvn igen. Og så stod jeg op, og gik herind for at se tegnefilm indtil du også stod op. Men så må jeg være faldet i søvn her i stolen, for jeg vågnede først ved at du satte dig på puden – og på mig!”

”Hvor er jeg bare glad for at have fundet dig igen,” sagde Pige-Sofie, og svingede Dukke-Alice rundt og rundt.

Fundet mig? Tænkte Dukke-Alice. Jeg har da ikke været væk. Jeg har jo bare lige sovet lidt.

HELLE HEKS

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en heks. Hun hed Helle, og hun var ikke som de fleste hekse. En heks, det er jo sådan en der ved en hel masse om urter og planter og dyr og fuldmåne, og som kan lave trylledrik, eller trylle ting om til andre ting ved at sige trylleremser, og flyve på en kost, og sætte plaster på sår og den slags. Men bare

ikke Helle Heks. Hun havde overhovedet ikke styr på alle de mange ting man skal kunne, når man er en heks.

En dag hvor Helle Heks var ude i skoven for at samle svampe, mødte hun en lille dreng.

”Hvad laver du?” spurgte drengen.

”Gå hjem,” sagde Helle Heks, der var sur over at have gået rundt i skoven i fire dage og elleve timer og nogle minutter, uden at finde én eneste svamp.

”Men,” sagde drengen. ”Hvorfor tramper du på alle svampene?”

”Svam ...?” sagde Helle Heks, og så ned. ”Adr!” sagde hun, da hun så hvordan hendes højhælede sko så ud. De var helt smurt ind i noget snasket klustersmatagtigt noget. ”Hvad er det da for noget griseri?”

”Det er svampe,” sagde drengen. ”Eller, nu er det egentlig nok mest svampemos, sådan som du har trampet rundt i dem.”

”Aaarhh!!” råbte Helle Heks. ”Jeg skulle jo bruge de svampe til min nye trylledrik.”

”Trylledrik?” spurgte drengen med åben mund. ”Kan du lave trylledrik?”

”Selvfølgelig kan jeg da lave trylledrik,” vrissede Helle Heks. ”Det kan alle hekse da.”

”Er du da en heks?” spurgte drengen, og trådte forskrækket et skridt baglæns.

”Mmm ...” sagde Helle Heks, og nikkede. ”Vil du se?”

”Se hvad?” spurgte drengen lidt forvirret.

”Ja, se mig trylle, selvfølgelig,” sagde Helle Heks.

”Åh, på den måde,” sagde drengen. ”Ja tak, det vil jeg meget gerne.”

”Godt,” sagde Helle Heks, og trak en tryllestav op af en lomme i hendes heksekjole. Hun pegede på drengen med tryllestaven, viftede lidt med den, og sagde: ”Fnuuuggi-fnuuuggi-diller-daller!” Helle Heks satte hænderne i siden, meget stolt over sit tryllesnummer. I hvert fald lige indtil hun kiggede på drengen. Så sagde hun bare; ”Ups!” For midt på drengens pande, sad der et stort horn. Ligesom dem næsehorn har. Det så totalt dumt ud. ”Det beklager jeg,” sagde Helle Heks. ”Det fikser jeg selvfølgelig på garantien. Øjeblik.” Og så viftede hun lidt mere med tryllestaven, og sagde en ny trylleremse. Den lød sådan her: ”Gulerod og speltbolle, risengrød og hawaii-pizza, dimse, dimse dut ... og dimse dat!” Og så var hornet væk igen. ”Det må du meget undskylde,” sagde Helle Heks. ”Jeg ville have tryllet en racerbil frem til dig, men jeg må have sagt noget forkert. Beklaget!”

”Det er så i orden,” sagde drengen.

Så tav han.

Så slog han hånden for munden.

Hvad i alv ...?

”Øh, ups igen,” sagde Helle Heks. ”Det fikser jeg også. Vent her, så flyver jeg lige hjem og henter min tryllerremsebog. Bare så jeg ikke kommer til at sige noget forkert igen.

”Okay,” sagde drengen forsigtigt.

Helle Heks havde parkeret sin kost op ad et træ i nærheden, og hun skyndte sig at løbe hen til den – eller, løbe og løbe, det er måske så meget sagt. Højhælede sko er ikke det bedste fodtøj at have på når man løber i en skov. Nå, men hun fik i hvert fald fat i kosten, satte nøglen i og startede.

”Kommer straks,” sagde hun, og vinkede til drengen. Så satte hun kosten i gear. Og fløj ... lige ned i skovsø, så ænder og fisk sprøjtede ud over det hele.

”Ups – forkert vej,” sagde Helle Heks, da hun dukkede op af vandet. ”Prøver lige igen.”

Pfff ... sagde det, og kosten fór afsted. Og kom tilbage igen. Helle Heks havde nemlig glemt at holde fast, så hun stod stadig på jorden i sine højhælede sko og sin, nu temmelig våde, kjole, da kosten fløj afsted.

”Ups,” sagde Helle Heks. ”Prøver lige igen,” sagde hun, og satte sig op på kosten en gang til.

Pfff ... sagde det, og kosten fór afsted, og denne gang var Helle Heks med. Hun vendte godt nok forkert på kosten, men det var trods alt bedre end at blive stående.

Mens Helle Heks var hjemme for at hente sin tryllerremsebog, satte drengen sig på en træstamme. Og mens han sad der, kom der en hare hoppende forbi.

”Goddag,” sagde drengen, og haren standsede midt i et hop, og gloede på ham.

”Nå,” sagde haren. ”Du har nok mødt Helle Heks.”

”Hvordan vidste du det?” spurgte drengen.

”Din stemme,” sagde haren. ”Det er sådan noget Helle Heks laver. Altså, laver fejl når hun skal trylle.”

”Åh,” sagde drengen og nikkede.

”Ja,” sagde haren. ”Jeg var engang en trillebør som Helle Heks ville trylle om til en lastbil. Så nu er jeg en hare.”

Drengen nikkede

”Jo, nu skal du bare høre,” sagde haren, og skulle lige til at fortælle, da der lød et gevaldigt brag lige i nærheden.

”Hva’ i alv ...?” sagde drengen.

”Så er Helle Heks tilbage,” sagde haren, og skyndte sig at hoppe videre, inden den blev tryllet om til en pose havregryn eller en blyantspidser eller et cykelhjul, eller noget andet den heller ikke havde lyst til at være.

”Hold da op,” mumlede Helle Heks for sig selv, da hun kom vaklende rundt om et træ mens hun holdt sig på næsen. ”Jeg skal bare så meget have lavet bremses på den kost.”

”Fik du bogen?” spurgte drengen.

”Bogen?” spurgte Helle Heks forvirret. ”Hvilken bog?”

”Tryllerremsebogen,” sagde drengen.

”Nå ja, det er da rigtigt. Det var jo den jeg skulle hente. Jamen det gjorde jeg skam. Den ligger i bagagerummet på min kost. Godt du lige mindede mig

om det.” Og så gik hun tilbage til kosten og hentede bogen.

”Godt, lad os så se,” sagde Helle Heks, og bladrede i bogen. ”Flødeboller, syvmileskridt, 12-tals pige, statsminister, gedehams,” mumlede hun, mens hun ledte efter den rigtige trylleremse. ”Det var da underligt, jeg synes den skulle være her et sted ... tordenvejr, restskat, opladning af elbil ... hmm ... jo, her er det,” sagde hun og smilede til drengen. ”Stemmeføring, det må være den, tror du ikke?”

”Øh,” sagde drengen. ”Det ved jeg ikke. Det er dig der er heks. Jeg går bare i 2. klasse. Jeg ved ikke noget om hekseri og trylleremser.”

”Nåh, nej,” sagde Helle Heks. ”Nej, det gør du nok ikke. Jamen, så tager vi den her. Så må vi se hvor galt det går.”

Drengen følte sig ikke specielt beroliget. Det var som om Helle Heks ikke helt vidste hvad det var hun havde med at gøre.

”Godt,” sagde hun. ”Er du klar?”

Drengen havde mest lyst til at ryste på hovedet, men han nikkede alligvel høfligt. Det kunne jo ikke blive meget værre. Men der tog han helt fejl.

Helle Heks rømmede sig, pegede på drengen med sin tryllestav, og sagde: ”Vipti, vupti, vandrepokal ... eller ... næ, der står vist vandrestøvle. Tror jeg nok. Om igen. Altså, vipti, vupti, vandrestøvle, onke, bonke, bowlingkugle.” Og så viftede hun lidt rundt omkring med tryllestaven, der gnistrede som en stjerneaster. ”Sådan,” sagde Helle Heks. ”Så er din stemme i orden igen. Prøv lige at sige noget.”

”Øh, jo,” sagde drengen. ”Hmm ... altså, jeg har fået min egen stemme igen, men det lyder som om jeg er

inde i en virkelig dårlig radio. Ligesom den morfar har ude på sit værksted.”

”Hmm ... ja, altså ...” sagde Helle Heks. ”Det forstår jeg virkelig ikke. Det må da være stemmeføring, altså den måde man taler på, som det her handler om. Meget mærkeligt.” Og så bladrede hun lidt mere i tryllerremsebogen. ”Åh,” sagde hun pludselig, og så temmelig overrasket ud. ”Jo, altså, det var sådan set rigtigt nok med stemmeføringen, jeg havde bare ikke set at der stod ’For dem der læser nyheder i Radioavisen’ nedenunder.”

”Er der ikke en nul-stillingsremse, eller sådan noget?” spurgte drengen.

”En hvad-for-en-remse?” spurgte Helle Heks, og så endnu mere forvirret ud end hun allerede gjorde – og det siger ikke så lidt.

”Ja, altså sådan en trylleremse der gør at alt det man tidligere har tryllet – enten det var med vilje eller ej – ligesom bliver nulstillet. Altså, slettet. Genstartet, ligesom en computer,” sagde drengen.

”Nulstilling? Genstart?” sagde Helle Heks. ”Det har jeg aldrig hørt om, men det kan da godt være. Lad mig lige tjekke.” Og så bladrede hun noget mere. ”Hmm ... nipsgenstand, nissehue, nullermand, nulstilling – jo, den var der sandelig. Den tager vi. Er du klar?”

Drengen sukkede, og nikkede igen.

”Tralala – tralalu – glem det hele – lige nu!” Helle Heks så spørgende op fra bogen, og over på drengen.

”En, to, tre, det er en prøve,” sagde drengen, der næsten ikke turde åbne munden. Men hov – hvad var det? Det var jo drengens egen stemme! ”Men hov, det er jo min egen stemme,” sagde drengen og smilede et kæmpestort smil.

”Ja, det var bare det der skulle til,” sagde Helle Heks. ”Er der andet du kunne tænke dig at prøve? Jeg tog også noget trylledrik med, nu jeg alligevel var hjemme,” sagde hun og trak en lille glasflaske med et eller andet grumset i, op af lommen. ”Du skal for eksempel bare drikke det her, og så bliver du verdens rigeste dreng. Altså, det smager godt nok lidt af numse, men det virker fint. Eller, det tror jeg det gør. Ja, det er jeg helt sikkert på, at det gør. Måske. Var det noget?”

”Nej tak!” sagde drengen og sprang op og løb sin vej.

”Arh, øv,” sagde Helle Heks. ”Jeg troede lige at jeg kunne teste det på ham. Jeg er helt sikker på at jeg fik trylledrikken lavet rigtigt. Lige efter opskriften. Cirka. Eller, nogenlunde i hvert fald. Lidt. Måske.”

Helle Heks satte sig på en træstub, og kiggede lidt på flasken. Nå ja, tænkte hun. Hvis den her trylledrik virker lige så dårligt som alt det andet trylleri jeg laver,

så ender den måske med at gøre mig til verdens rigeste heks, i stedet. Der sker jo ikke noget ved at prøve. Og så skruede hun låget af flasken, satte den for munden, og drak trylledrikken. Så kom der et lille blå lyn, et ”puf” og en lille grøn røgsky, og vupti, så var hun ... verdens fattigste heks, der sad nede på Arbejdsformidlingen, og udfyldte trylleformularer.

Nå ja, tænkte hun, og skar en grimasse. Jeg havde da i det mindste ret i at den smagte af numse.

NÅR LIVET GÅR DEN FORKERTE VEJ

I dag skal du både høre eventyret: Når livet går den forkerte vej, og være med til at holde en fest. Efterhånden som jeg fortæller eventyret vil du finde ud af hvad det er vi fejrer, og hvorfor jeg er ekstra glad for at du vil være med til at fejre det.

Derfor vil jeg foreslå at du lige om lidt, sætter mig på pause. Mens jeg er på pause, kunne det være hyggeligt hvis du vil finde et glas saftevand, eller sodavand, eller mælk, eller hvad du nu kan lide. Måske kan du også finde et stykke kage, eller en kiks eller nogle småkager, eller hvad du nu kan lide. Og hvis du har et lille flag, synes jeg du skal finde det også. Det er nemlig en stor fest – og du er inviteret med, sammen med mig og alle de andre der lytter til mine eventyr. Og hvis du vil, og du må for din mor og far, kan du jo sende mig et billede eller en lille video af dig der fester sammen med mig. Måske viser jeg billederne og

videoerne frem på Facebook – og det er derfor du skal spørge om du må, det er MEGET vigtigt at du husker det!

Når du har fundet de forskellige ting frem – altså, hvis du har lyst og det kan lade sig gøre – skal du tænde for mig igen, og så går festen i gang.

Er du klar til at sætte mig på pause?
Godt, så gør det ... NU!

Er du tilbage igen?
Har du fundet nogle gode sager frem?
Er du klar til en eventyrlig fest?

Så begynder vi!

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en gammel mand. Eller, der hvor eventyret begynder, er han faktisk ikke så

gammel. Det er først noget han er blevet senere. Så måske skal jeg hellere sige: Der var engang en gammel mand der ikke var så gammel. Okay, det lyder fjollet. Prøver lige igen: Der var engang en mand. Ja, det var bedre.

Så, der var engang en mand. Han havde en kone og to sønner, og hver dag gik manden på arbejde, sådan som man jo gør hvis man har et arbejde. Og det havde han. Manden var nemlig buschauffør. Og hver dag gik han op i sin blå bus, støvsugede sæderne, vaskede gulvet og pudsede vinduerne. Bagefter vaskede han bussen udvendigt og tjekkede at der var olie og vand på motoren. Så tankede han den helt op med dieselolie, så den kunne køre hele dagen. Når han var færdig satte han sig bag rattet og startede bussen.

”Så, gamle dreng,” sagde buschaufføren til bussen, ”skal vi se om der er nogen der vil med ud at køre en tur i dag?”

Og selv om buschaufføren hver dag spurgte bussen, om de skulle se om der var nogen der ville med ud at køre en tur, så svarede bussen aldrig. Nogen ville

måske tro, at bussen var ligeglad. Nogen, at den hellere ville blive hjemme i garagen og sovelænge. Og så var der sikkert også nogen der syntes at buschaufføren var lidt dum. Busser kan jo ikke tale, tænkte de måske. Men buschaufføren vidste, at det var noget pjat. Selvfølgelig kunne hans bus tale. Han skulle bare bruge sin fantasi, og så kunne han tale med bussen. Faktisk syntes han det var lidt synd for de andre chauffører der ikke kunne tale med deres busser, for det måtte jo betyde at de ikke havde nogen fantasi. Og det er det værste – ikke at have nogen fantasi.

Buschaufføren styrede bussen hen til rutebilstationen og åbnede dørene, så folk kunne se at de bare kunne gå ind og sætte sig, hvis de ville med ud at køre. Og der var altid nogen der ville med ud at køre. Der var gamle mennesker, unge mennesker, dem midt imellem, og så var der børn, store børn og små børn, glade børn og søvnige børn. Og når dem der ville med ud at køre var kommet ind, og havde fundet sig et godt sted at sidde, lukkede buschaufføren dørene og startede bussen. Så kørte han lige så stille ud af byen og ud på landet. Han kørte forbi marker og skove, og kør og

heste, og hver gang klokken i bussen sagde ”DING”, kørte han ind til siden og åbnede dørene. Det betød nemlig at der var nogen der gerne ville af. Det kunne være i en anden by, eller bare et sted ved en markvej eller i en skov. Det var helt forskelligt.

Buschaufføren kendte ikke alle dem der kørte tur med ham. Nogle var med hver dag, andre kun engang imellem, og nogle kun en enkelt gang. Men som han sådan sad der og styrede bussen, kunne han ikke lade være med at finde på historier om dem der var med.

Der var en sur gammel dame som var helt krumbøjet, og buschaufføren digtede en historie om, at hun havde danset ballet da hun var ung. I hele verden havde hun danset, og hun havde været gift med en prins i et land langt væk. Men nu var prinsen væk, og hendes børn var flyttet hjemmefra, og hun kunne ikke danse ballet mere. Der er ikke noget at sige til at hun er sur, tænkte buschaufføren, og smilede til den gamle sure dame.

Der var også en lille dreng med skoletaske og strithår. Han så altid så søvnig ud når han skulle med bussen om morgenen, og buschaufføren digtede en historie om, at drengen havde fået lov at være længe

oppe dagen før, og havde fået sodavand og vingummi og havde spillet spil med sin mor eller far, og de havde grinet og snakket og rigtig hygget sig, indtil mor eller far til sidst havde opdaget at klokken var tre om natten, og lagt drengen i seng. Der er ikke noget at sige til at han er søvnig, tænkte buschaufføren, og smilede til den søvnige lille dreng.

Og der var en mand i jakkesæt, der hele tiden talte i telefon, og buschaufføren digtede en historie om, at manden var direktør i et firma der lavede gummibold med folks navne på, og at hende der havde listen med de navne de skulle skrive på boldene var kommet til at smide den væk, så direktøren nu blev nødt til at ringe til dem alle sammen for at høre hvad det egentlig var de hed. Der er ikke noget at sige til at han har travlt, tænkte buschaufføren, og smilede til manden med telefonen.

Men så en dag skete der noget underligt. Lige pludselig vidste buschaufføren ikke hvor han var. Altså, han kunne godt se at han før havde set alle de ting han kørte forbi, men han kunne ikke huske hvor det var han havde set dem. Det var meget mærkeligt.

Og lidt uhyggeligt. Hvad nu hvis han kom til at køre alle dem der var med bussen nogle helt forkerte steder hen? Så ville de bare stå der, og så ville de heller ikke vide hvor de var. Det var virkelig noget skidt.

Men da buschaufføren havde kørt lidt længere, holdt det op igen. Så vidste han godt hvor han var, og kunne køre folk alle de rigtige steder hen. Hold da op, tænkte buschaufføren, det var godt nok mærkeligt – og væmmeligt.

Og næste dag skete det igen. Flere gange, faktisk. Og det var lige så mærkeligt, og væmmeligt, som første gang. Og da han kom hjem fra arbejde fortalte han sin kone om det, og hun sagde at hun lige ville køre ham ind på sygehuset, så han kunne blive tjekket efter. Lidt ligesom når buschaufføren hver dag tjekkede olie og vand på bussen, så skulle buschaufføren også lige tjekkes.

Inde på sygehuset talte buschaufføren og hans kone med en læge, som undersøgte buschaufføren og sagde: ”Hmm ... det er ikke så godt.”

”Er det ikke?” sagde buschaufføren.

”Nej, det er noget skidt,” sagde lægen.

”Nå da da,” sagde buschaufføren. Og så lagde lægen ham i en seng på sygehuset. Der lå han længe. Meget længe. Virkelig, meget længe, og da han endelig fik lov at komme hjem igen, kunne han slet ikke køre bus mere. Faktisk kunne han slet ikke arbejde mere, og det var jo egentlig ret trist – især det med at han ikke længere kunne køre bus og være buschauffør. Det var jo det bedste han vidste.

”Åh nej,” tænkte han. ”Nu er jeg ikke længere buschauffør, nu er jeg bare en mand.”

Men da han sådan havde siddet i sin gode stol, hver dag i et stykke tid, og tænkt ”Åh nej,” rejste han sig op. Det her duer jo ikke, tænkte buschaufføren, der nu bare var en mand. Jeg må finde på noget.

Og som du ved, så var manden god til at finde på ting. Så han fandt på at gå en tur.

Det synes du måske ikke er noget særligt, men manden puttede et telt og en sovepose ned i en rygsæk, som han tog på ryggen, og så gik han ud i en skov. Her slog han teltet op og lavede kaffe, og sov til næste dag,

inden han gik hjem igen. Og da der var gået lidt tid tænkte manden, hmm ... det var faktisk dejligt at sove ude i skoven. Det tror jeg at jeg vil gøre igen. Og så gjorde han det, og på den måde blev han til en vandringsmand.

En dag mødte vandringsmanden en anden mand. Han lavede bøger der skulle ud til boghandlere og på biblioteker, så andre kunne læse dem.

”Jeg har fået den her bog,” sagde bogmanden.

”Er den god?” spurgte vandringsmanden.

”Det er jo det jeg ikke ved,” sagde bogmanden. ”Den er på engelsk. Kan du forstå engelsk?”

”Ja,” sagde vandringsmanden. ”Det kan jeg. Jeg er faktisk ret god til engelsk.”

”Det var da heldigt,” sagde bogmanden. ”Kan du så ikke oversætte den her bog, og skrive den på dansk, så jeg kan sende den ud til boghandlerne og bibliotekerne, så andre kan læse den?”

”Jo,” sagde vandringsmanden. ”Det vil jeg da gerne.” Og så oversatte vandringmanden bogen, og den kom ud til alle boghandlerne og bibliotekerne, og bogmanden blev så glad, at han gav vandringmanden en ny bog han kunne oversætte.

Og vandringsmanden oversatte og oversatte og oversatte, og syntes at det var rigtig sjovt. Han oversatte så meget, at han helt glemte at være vandringsmand, og i stedet blev oversætter.

Hele tiden var der nogen der skulle have oversat en bog, ja, nogle skulle endda have oversat mange bøger, så der var nok at lave.

Som tiden gik, kunne oversætteren godt mærke, at han måske ikke var helt så frisk som han havde været før. Nogen ville måske mene at han var blevet lidt sær, og det havde de nok ret i. Oversætteren var nemlig ikke så glad for at være sammen med andre mennesker, og ville helst bare være derhjemme og oversætte. Altså, han ville gerne være sammen med sin kone og sine sønner, der nu var blevet voksne mænd og havde fået hver sin søde kone. Men helst ikke flere end dem.

Så en dag skete der noget helt forfærdeligt. Statsministeren kom i fjernsynet! Og som om det ikke var slemt nok, så sagde hun at der var en meget farlig virus som man kunne blive meget syg af. Derfor

bestemte hun, at folk skulle lade være med at gå og smitte hinanden med det skidt. De skulle blive hjemme, skulle de. De voksne måtte ikke gå på arbejde, og børnene måtte ikke komme i skole. De voksne skulle arbejde og derhjemme, og børnene skulle gå i skole derhjemme. Basta! Eller, hun sagde ikke ”basta”, men jeg er ret sikker på at det var det hun mente.

Og så blev alle hjemme. For oversætteren var det jo ikke noget problem. Han var alligevel altid hjemme, sådan som han bedst kunne lide det, men han kunne læse i avisen og høre i radioen og se i fjernsynet, at rigtig mange mennesker var lige ved at blive sindssyge af at skulle gå hjemme hele tiden, og at rigtig mange børn savnede deres kammerater helt vildt, når de bare skulle gå i skole derhjemme.

Hmm ... tænkte oversætteren. Hvordan mon jeg kan hjælpe dem? De voksne vidste han ikke hvad han skulle gøre ved, men han syntes det var synd for børnene at de ikke måtte komme i skole. Og så tænkte han, hvad var det bedste da jeg selv gik i skole? Og han havde ikke tænkt ret længe før han vidste det. Det bedste da

jeg gik i skole, var frikvartererne! Jeg vil give børnene et frikvarter! Og så gjorde han det.

Han begyndte at skrive eventyr og han købte en mikrofon, og så fortalte han eventyrene, så alle børn kunne høre dem. Han vidste ikke om der var nogen der havde lyst til at høre eventyrene, men det måtte tiden jo vise. Og på den måde blev oversætteren til en historiefortæller.

Da han havde fortalt historier i lang tid, var der nogen bogmennesker der spurgte om han ikke ville læse deres bøger højt, så andre kunne høre dem. Altså hvis nu de ikke var så gode til at læse, eller bare heller ville høre historierne end læse dem.

Og så begyndte historiefortælleren at indlæse lydbøger. Og på den måde blev han til en lydbogsoplæser. Men han var stadig også en oversætter og lidt en historiefortæller.

En dag tjekkede buschauffør-vandringsmand-oversætter-lydbogsoplæser-historiefortælleren om der i det hele taget var nogen der lyttede til hans eventyr.

Det var der. Hans eventyr var blevet hørt mere end 100.000 gange – og det er en del!

Hold da op, tænkte buschauffør-vandringsmand-oversætter-lydbogsoplæser-historiefortælleren, det er godt nok mange! Og så smilede han for sig selv, og tænkte på dengang han havde været så ked af at han ikke længere kunne være buschauffør.

Dengang havde han jo ikke vidst noget om alt det andet han kunne blive i stedet for.

Tjah, tænkte han. Selv om livet ikke blev som jeg ønskede mig at det skulle blive, så endte det alligevel med at blive endnu bedre, bare på en anden måde. På 100.000 andre måder, faktisk. Og så blev han så glad, at han skrev et eventyr om mig selv, så alle dem der lyttede til mine eventyr kunne vide, hvor glad jeg er for at lige præcis DU lytter til mine små historier. For når du lytter til dem ved jeg, at der ikke er noget der er så skidt, at det ikke er godt for noget.

Tusind tak for at du lytter, og for at du vil være med til at fejre at mine eventyr er blevet hørt mere end 100.000 gange. Du er med til at gøre en halvgammel,

småsær mand meget glad, og du er med til at vise mig, at selv når vi ikke længere kan det vi holder allermest af, så kan vi noget andet som er mindst lige så godt – ja, måske endda bedre.

Vi skal bare finde det.

KONG HALLO

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en konge. Han boede på et stort slot, omme på den anden side af en lille skov. Hans slot var stort og hvidt, for det kunne han nu bedst lide. Der var også nogle store røde bygninger hvor han havde alle mulige maskiner og traktorer og den slags. For kongens slot var ikke kun et slot, det var også en

bondegård. Eller, en slags bondegård i hvert fald, for det var ikke sådan en med dyr og sådan noget, men han havde vildt mange marker, hvor han dyrkede alt muligt. Og når man dyrker alt muligt på vildt mange marker, har man brug for store røde bygninger, fulde af alle mulige maskiner og traktorer.

Til et rigtigt slot hører der også en stor park. En park er ligesom en have, bare meget større. Og når haver bliver store, kalder man dem parker. I parken var der en lille sø hvor der boede nogle ænder, og ude i søen var der et lille hus som ænderne kunne gå ind i. Og da kongen var voldsomt glad for sit slot, var ændernes lille hus selvfølgelig magen til kongens slot. Han syntes selv det så ret godt ud, sådan at have et lille slot til at sejle rundt ude i den lille sø. Ænderne gad godt nok ikke bruge det, men det var ligemeget. Kongen syntes

det var vigtigere at have et lille andehus, end at ænderne rent faktisk brugte det. Så det var okay.

Når kongen skulle ned til købmanden for at købe vingummi og tandpasta, og hvad han ellers skulle have, kørte han på sin flotteste traktor. Kongen samlede på traktorer, så han havde vildt mange af dem. Men hans yndlingstraktor var en kæmpestor lyserød en. Den var han meget glad for.

”Nå,” sagde købmanden, en dag kongen havde parkeret sin traktor, og var kommet ind i butikken, ”der har vi jo Kong Hal ... eller, jeg mener, der har vi jo kongen selv.”

”Jo, jo,” sagde kongen, og bukkede dybt for købmanden.

”Og hvad kan jeg så hjælpe majestæten med i dag?” spurgte købmanden.

”Jo, altså,” sagde kongen. ”Vi vil gerne se på noget rugbrød, en avis og en liter skummetmælk. Mon det er muligt?”

Og det var ikke fordi kongen havde taget nogen med ind til købmanden, at han sagde ”vi”. Men konger siger altid ”vi” om sig selv. Det er bare sådan en kongeting. Lidt fjollet, men fint nok.

Nå, men købmanden fandt rugbrød, avis og skummetmælk til kongen. Det var egentlig ikke fordi kongen syntes at han var for fin til selv at finde sine varer, men han var bare så dårlig til at finde rundt i butikken, at han altid blev væk når han prøvede. Det var som regel nede omkring grøntsagsafdelingen at det gik galt. Så fór han vild mellem æbler og blommer og radiser, og alt det andet. Ja, engang havde han endda

siddet ude i kølerummet i flere dage, fordi han var faret vild, og købmanden var taget på ferie. Siden dengang, var det altid købmanden der fandt det kongen skulle have.

”Hvem var det?” spurgte købmandens kone, da kongen var kørt hjem på sin lyserøde traktor.

”Kong Hallo,” sagde købmanden.

”Nå, ham,” sagde købmandens kone, og lagde noget pasta ind på en hylde.

”Nemlig,” sagde købmanden. ”Ham.”

Nu ved jeg ikke om du lagde mærke til det, men købmanden var lige ved at sige noget forkert, da kongen kom ind i butikken, og da kongen var kørt igen, kaldte han ham for Kong Hallo. Lagde du mærke til det? Hvis du gjorde, så undrer du dig måske over

hvorfor købmanden kaldte kongen for Kong Hallo. Ja, faktisk var det ikke kun købmanden der kaldte kongen for Kong Hallo, det gjorde alle i byen.

Og nu skal jeg fortælle dig hvorfor.

Ude i parken, hjemme ved slottet, havde kongen en kæmpe stor statue stående. Det har konger tit, så det er der sådan set ikke noget mærkeligt ved. Det er som regel statuer der forestiller deres far og mor og bedstefar og bedstemor og oldefar og oldemor og den slags. De var nemlig også alle sammen konger og dronninger, og derfor kan konger og dronninger godt lide at have den slags stående. Lidt ligesom når os der hverken er konger eller dronninger, godt kan lide at have billeder hængende på væggen inde i stuen, så har de så statuer i parken.

Altså, lige bortset fra Kong Hallo. Han interesserede sig ikke for den slags. Han syntes at vilde dyr fra Afrika var meget mere spændende, og derfor havde han en statue af et næsehorn stående. I fuld størrelse. Det betyder, at statuen var lige så stor som et rigtigt næsehorn. Og sådan ét er stort, skulle jeg hilse og sige.

Der var bare det ved kongens næsehornsstatue, at den nogle gange syntes at det blev for kedeligt, sådan bare at stå der i parken og glo ud i luften uden at røre sig. Og hvad gør en statue så, når den keder sig? Jo, det skal jeg sige dig. Den går en tur. Bare sådan uden videre. Farvel og tak. Og når det skete, gik kongen rundt og ledte efter sin statue, og kaldte på den. Sådan her:

”Hallo? Hallooo? Halalalololooo?”

Og det var derfor folk i byen kaldte kongen for Kong Hallo. I virkeligheden hed kongen Troels, men det var der ikke så mange der vidste. De fleste kendte ham bare som Kong Hallo.

En dag hvor kongen var kørt til købmanden på sin lyserøde traktor, og statuen igen stod og kedede sig hjemme i parken, bestemte den sig for at gå en tur.

”Mflgsmph,” sagde næsehornsstatuen. Det betyder sådan noget som, ”Nå, men jeg smutter lige lidt,” på næsehornsstatuesprog. Og så smuttede den. Og da kongen kom hjem fra købmanden med sine varer (den dag havde han købt et par strømper og noget jordbærte), opdagede han straks at næsehornsstatuen var væk.

”Aaarrhh ...” sagde kongen. ”Nu igen.” Og så begyndte han at lede efter næsehornsstatuen. Først kiggede han i hele parken, under alle buske og bag alle træer, men der var næsehornet ikke. Så kiggede han inde i sin stue og ude i køkkenet, men der var det heller ikke. Måske er det ude i maskinhuset, tænkte kongen, og så gik han ud i de store røde bygninger og ledte mellem traktorer og mejetærskere og plove og gyllevogne og gravemaskiner og alle mulige andre maskiner som jeg ikke ved hvad var for nogen. Men næsehornet var der ikke, så kongen gik lidt op ad vejen for at se om han kunne få øje på det.

Mens kongen sådan gik og ledte efter sin statue, sad jeg herhjemme i min stue og læste i en god bog. Sådan en af dem med eventyr i, for jeg elsker eventyr.

Bedst som jeg sad der og læste, var det som om min lænestol hoppede lidt. Faktisk var det som om hele stuen hoppede. Ja, hele huset.

”Nå, så er den gal igen,” sagde min kone, der sad i den anden lænestol og løste kryds og tværs.

”Ja,” svarede jeg. ”Det kunne godt tyde på det.”

”Ringer du, eller skal jeg” spurgte min kone.

”Jeg tjekker lige om det er den,” sagde jeg, og rejste mig for at gå udenfor.

”Selvfølgelig er det da den,” sagde hun, og tilføjede: ”Det store skrummel.”

”Jeg ser lige efter,” sagde jeg, og gik ud i haven.

Og ganske rigtigt, der stod kongens næsehornsstatue og gnavede lystigt i vores flagstang.

”Hør, hov!” sagde jeg, og gik hen til næsehornet.
”Det duer ikke det der. Du ved godt at du ikke må gnave i flagstangen. Det har vi snakket om.”

Næsehornsstatuen kiggede ned i jorden, og så meget flov ud.

”Flriftskabut,” sagde det. Det er næsehornssprog, og betyder ”Undskyld.”

”Det er i orden,” sagde jeg. ”Bare du ikke gør det igen.”

Næsehornsstatuen nikkede.

”Godt, og skal vi så se at få dig hjem igen?” sagde jeg, og gik ind på værkstedet hvor jeg havde en lang snor og et halsbånd liggende, som jeg plejede at give næsehornsstatuen på, når jeg fulgte den hjem. Bare så den ikke stak af fra mig inden jeg fik den afleveret.

Men lige da jeg skulle til at give næsehornet halsbånd og snor på, kunne jeg høre Kong Hallo ovre i skoven bag ved vores hus. Han gik og kaldte på sin statue.

”Hallo?” råbte kongen. ”Hallooo? Halalalololooo?”

”Han er her!” råbte jeg tilbage. ”Ovre i min have, henne ved flagstangen.”

Og så kom Kong Hallo løbende ovre fra skoven, og sprang over åen og løb hen til sin næsehornsstatue henne ved flagstangen.

”Det må De meget undskylde,” sagde kongen, der altid sagde ”De” til folk. ”Det er vi virkelig kede af.”

”Narh,” sagde jeg. ”Det gør såmænd ingenting. Den er jo ret fredelig i det.”

”Jo, jo,” sagde kongen, ”men alligvel. Vi er virkelig kede af det.”

”Vil majestæten have en kop kaffe?” råbte min kone ud ad vinduet.

”Åh,” sagde kongen. ”Jeg ved snart ikke. Er det ikke for meget ulejlighed?”

”Der er lagkage,” sagde min kone.

”Åh,” sagde kongen. ”Ja, jo, jamen så tror vi da gerne at vi vil have en kop kaffe – altså, hvis det ikke er til for megen ulejlighed, naturligvis.”

”Visse-vasse,” sagde min kone, og satte kaffen over.

Og for at næsehornsstatuen ikke skulle begynde at kede sig, og blive væk igen, tog vi kaffen og lagkagen med ud i haven, og satte os ved havebordet. Det var jo sommer, og solen skinnede, så det kunne vi lige så godt. Og bedst som vi sad der og drak kaffe og spiste

lagkage – kongen spiste faktisk fem store stykker, for han var ret vild med min kones lagkager. Næsehornet kunne kun spise tre stykker, men den havde jo også spist lidt flagstang først. Nå, men altså, så kom naboens hund over til os. Den hed Bekka, og den kunne lugte at der både var lagkage og næsehorn i haven, så den fik også et stykke lagkage – kaffe ville den ikke have.

Og mens vi sad og hyggesnakkede med kongen, og drak vores kaffe og spiste vores lagkage – og kongen spiste jo altså fem stykker – så legede Bekka og næsehornet i haven. Jeg tror nok de prøvede at lege gemme, men det duede vist ikke rigtigt. I hvert fald ikke når det var næsehornets tur til at gemme sig – for, hvor gemmer man lige et næsehorn? Derfor gik jeg ind på værkstedet og fandt et kongespil til dem, så kunne de lege lidt med det, inden næsehornet skulle hjem igen.

”Mange tak for kaffe og lagkage,” sagde kongen, da han havde spist det sidste stykke. ”Vi er meget glade for Deres lagkage, fru Baghave.”

”Tak,” sagde min kone – det var nemlig hende kongen kaldte for fru Baghave.

”Vi tænker lidt på,” sagde kongen, og så ud som om han tænkte virkelig meget. ”Jo, altså, vi tænker lidt på, om De kunne tænke dem at blive bageminister?”

”Bageminister?” sagde min kone, og så en smule underlig ud i hovedet.

”Ja,” sagde kongen. ”Vi har aldrig haft en bageminister før, og med de lagkager De kan klaske sammen, tror vi at De må være den helt rigtige til det. Hvad siger De, kunne De tænke dem det?”

”Jo,” sagde min kone, der stadig så en smule underlig ud i hovedet.

”Ja, og når man er bageminister, bliver man inviteret til bal på slottet,” tilføjede kongen. ”Så er der musik og man kan danse lige så længe man vil.”

”Er det discomusik?” spurgte min kone.

”Det er det lige præcis,” svarede kongen, og sendte hende et kongeligt smil.

”Jamen, så siger jeg mange tak,” sagde min kone, og så var hun bageminister.

”Det er os der takker,” sagde kongen og rejste sig og bukkede dybt for min kone. ”Der er for øvrigt bal i aften,” sagde han. ”Det har jeg lige besluttet.”

”Åh,” sagde min kone. ”Jamen, så vil jeg støve min discokjole af og klaske en lagkage sammen.”

”Jaaah!!!” sagde kongen og hoppede op og ned på stedet, mens han klaskede hænderne sammen. Så vendte han sig mod næsehornet. ”Hallo, så skal vi

hjemad.” Og så gik kongen og næsehornet op igennem skoven, og om til slottet på den anden side.

KONRADS FØDSELSDAG

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang nogle dinosaurer. En dinosaurfamilie, faktisk. De var i alle mulige størrelser og farver. Faren og moren var T-rex'er. Det var deres børn også – de var bare ikke lige så store som deres far og mor. For det er jo sådan det er med børn, uanset om

de er menneskebørn eller dinosaurbørn, så er de mindre end deres far og mor.

Der var også nogle bedsteforældre. De var en anden slags, som jeg ikke kender. Men de var ikke lige så store som T-rex'erne. Og oldeforældrene var endnu mindre. Jeg ved ikke hvordan det er med dinosaurer, altså om de bare bliver mindre når de bliver gamle, eller om de bare bliver en anden slags. Egentlig tror jeg hverken at de bliver mindre eller en anden slags. Hvis jeg skal være helt ærlig, og det skal man jo være, så ved jeg det ikke. Jeg ved bare, at lige netop den her familie bestod af alle mulige slags dinosaurer i alle mulige størrelser. Og det kan jeg egentlig godt lide. Jeg har det også sådan, at jeg er ligeglad med hvordan folk ser ud, om de er unge eller gamle, tykke eller tynde, sorte eller hvide. Bare de er rare at være sammen med, så er alt det andet jo temmelig ligegyldigt.

Nå, men der var så den her dinosaurfamilie. Dinofar og dinomor havde travlt med at rydde op og lave lagkage, og dinobørnene havde travlt med at hjælpe til. Den mindste af dinobørnene, en dreng der hed (dinobrøl), hvilket betyder noget i retning af Konrad på dinosprog, havde nemlig fødselsdag. Han blev fire år, og der skulle være stor fest.

”Det er jo ikke hver dag man bliver fire år,” sagde dinofar, og det havde han jo ret i. Altså, han sagde det på dinosprog, men det er jeg ikke ret god til. Jeg har prøvet at lære det, men jeg får så ondt i halsen af alt det brøleri, så det er jeg holdt op med.

”Og vi skal have en dejlig lagkage med flæsk og skinke og alt muligt, og der skal fire fakler i,” sagde dinomor. ”Det bliver så hyggeligt.”

”Jaaah ...” sagde Konrad, og prøvede at klappe i hænderne af glæde. Der er bare det ved T-rex’er, uanset om de er voksne eller børn, at de har nogle latterligt korte arme. Faktisk så korte, at de ikke kan klappe i hænderne. Hvis du sætter dine håndled på siden af din brystkasse, og prøver at klappe, så ved du hvordan det er for T-rex’er. Og det var nok derfor at Konrad begyndte at trampe hårdt i jorden i stedet for.

Hans søster var mere sådan: ”Tsk ... altså ... duh,” og stikke snuden op i luften-agtig. Men hun var også teenager, og så ved man aldrig.

Dinofar var lige blevet færdig med at støvsuge, og dinomor havde lige sat den sidste fakkell på plads mellem et par store wienerschnitzler, da det ringede på porten.

Udenfor stod Konrads farmor og farfar og mormor og morfar.

”Kom ind,” sagde dinofar og åbnede porten så gæsterne kunne komme ind. Og de var ikke mere end lige kommet ind, da det ringede på porten igen. Denne gang var det en hel masse oldeforældre der stod udenfor. Man har nemlig to forældre, fire bedsteforældre og otte oldeforældre. Det har du også. Det er bare ikke sikkert at de alle sammen lever endnu. Men det gjorde Konrads. Og ikke nok med det, så havde han også en hel masse onkler og tanter og fætre og kusiner – og de var alle sammen inviteret med til Konrads fødselsdag. Jeg tror at der var omkring 50 gæster. Måske 57, jeg er ikke helt sikker. Men det betød i hvert fald at Konrad fik masser af gaver og masser af kødlagkage med flødeskum og fakler i.

Og mens alle dinoerne sådan sad og hyggede sig og spiste lagkage og snakkede og grinede og sang fødselsdagssang og dansede polka, lød der pludselig en underlig rumlen. Den havde faktisk været der længe, men fordi alle gæsterne larmede så meget, var det først nu de lagde mærke til den.

”Næææh ...” sagde alle gæsterne. ”Fyrværkeri!”, og så kiggede de op mod himlen, hvor en kæmpe stor ildkugle kom drønende ned mod jorden. Og dem der kunne klappe klappede, og dem der ikke kunne stampede.

”Øh ...?” sagde dinofar, der ikke mente at han havde bestilt noget fyrværkeri. ”Er det noget du kender noget til,” spurgte han Konrads storesøster. Men hun sagde bare, ”Tsk ... altså ... som om,” og så stak hun snuden op i luften, sådan som hun var rigtig god til.

”Jam ...?” sagde dinofar, der ikke forstod noget af det hele. ”Hvad er det for en ildkugle der kommer farende der? Og hvorfor ser det ud som om vi får den i hovedet?”

”Mjarh ...” sagde en af alle oldedinoerne, og smaskede lidt for at få de forlorne tænder til at sidde bedre fast. ”Det må være det man kalder en komet. Det er en slags sten eller bjerge der svæver rundt ude i rummet. Dem har jeg hørt om. Jeg har bare aldrig set en før. Jeg troede ikke de var så store. Synes du ikke den er stor?”

”Øh ... jo!” sagde dinofar. ”Jeg synes den er modbydeligt stor, og jeg tænker at det kommer til at gøre gevaldigt ondt at få den i hovedet.”

”Mjarh ...” sagde oldedinoen. ”Ja, jo, ja, det kan du have ret i. Måske skal vi få nogen til at løbe ned på apoteket og hente nogle hovedpinepiller. Bare så vi har

dem, hvis det er. Altså, sådan for en sikkerheds skyld. Hvis nu.”

Alle gæsterne, der før havde klappet og stampet og hujet og råbt hurra da de fik øje på kometen, som de først havde troet var noget fyrværkeri som dinofar havde gang i, var begyndt at se en lille smule bekymrede ud. Efterhånden som kometen kom nærmere og derfor blev større og større, var det som om gæsterne begyndte at kigge rundt efter noget de kunne kravle ind under for ikke at få den i hovedet. Men altså, når man er en kæmpestor dino, så er der ikke meget man kan kravle ind under.

”Åh nej, da, da ,da ,da,” sagde mormordino, og løftede op i kjolen og begyndte at løbe rundt om sig selv for at finde et godt gemmested.

”Ej, altså!” sagde Konrad og stampede ekstra hårdt i jorden. ”Det er min fødselsdag, og så vil jeg holde fest, altså! Jeg gider ikke kigge på flyvende ildbjerge.”

”Nej,” sagde dinomor. ”Det kan jeg godt forstå. Det er bare meget sjovere at holde fødselsdag, end det er at uddø.”

”Hvad betyder uddø?” spurgte Konrad. ”Er det kedeligt?”

”Det kan man roligt sige, min dreng,” sagde dinofarfar, der var kommet hen til dem.

”Men, hvad betyder det?” spurgte Konrad igen.

”Det skal jeg sige dig,” sagde storesøster, og blæste en kæmpe stor tyggegummiboble der revnede med et højt brag. ”Det betyder at når vi lige om lidt, lissom får den der tingest i hovedet-agtigt, så dør vi alle sammen, lissom.”

”Hvad?!” sagde Konrad. ”Dør vi?”

”Mmm ...” sagde storesøster og nikkede. ”Og jeg havde endda lige lakket mine kløer og taget snudestift på. Æv, altså.”

”NEJ!!!” råbte Konrad. ”Jeg vil ikke ...”

Men længere nåede han ikke, før der lød et sindssygt højt brag. Og denne gang var det ikke storesøsters tyggegummiboble. Det var kometen der lavede braget.

Hold da op, tænkte dinomor. Sikke et brag. Mon vi er døde nu?

Ja, gad vide om de var det. Hvad tror du? Tror du at kometen ramte alle dinosaurerne i hovedet, så de uddøde?

Det skulle man jo tro, ikke sandt? Men i eventyr kan alt ske, og det var lige hvad der skete. Eller, det var jo ikke alt der skete, men der skete i hvert fald noget som

ingen af dinoerne havde regnet med. Det var nemlig sådan, at braget godt nok kom fra kometen, men ikke fordi den ramte jorden. Nej, braget kom da den eksploderede oppe i luften, og blev til tusindvis af små ildkugler der fløj til alle sider, så hele dinofamilien fik voldsomt travlt med at komme væk, så de ikke fik noget af det i hovedet. Det lykkedes for de fleste, men der var et par stykker der fik en brændende sten i hovedet. Det var ikke sjovt. Men det kunne have været meget værre. Dinosaurer har jo ikke hår, så der gik ikke ild i håret. De fik bare en bule og et brandmærke. Det var værre hvis det var dig eller mig der fik en brændende sten i hovedet. Så ville der også gå ild i vores hår, og så begynder det hele at blive en smule træls.

Rundt omkring kunne man høre nogle af gæsterne sige AV-AV-AV! Når de fik en ildkugle i hovedet, eller på halen, eller hvor den nu ramte. Men i det store og hele gik det egentlig meget godt. Der var i hvert fald ingen af dem der uddøde lige den dag.

Men det der så skete, var endnu mere mærkeligt. Virkelig meget mere mærkeligt. For da alle ildkuglerne var faldet ned på jorden, eller ned i hovedet på dinoerne, var det slet ikke slut. For nu begyndte der at falde store bolde ned. Og når boldene ramte jorden, revnede de, og så faldt der en masse legetøj ud af dem. Alle mulige slags legetøj. Trehjulede cykler og krocketpil og ludo og hula-hop-ringe og togbaner og sådan. Der var legetøj over det hele.

”Hva’ i alverden?” sagde dinofar.

”Hva’ i alverden?” sagde dinomor.

”Hva’ i alverden?” sagde dinooldemor.

”Hva’ i alverden?” sagde de alle sammen.

Næsten alle sammen i hvert fald. For Konrad gjorde ikke. Konrad sagde ”JUBIII!” og klappede i hænd ... eller, nej, det gjorde han jo så ikke. Men han stampede voldsomt hårdt i jorden, og løb rundt om sig selv og sin mor og far og legetøjet og alt hvad han kunne finde at løbe rundt om.

Det blev bare den bedste fødselsdag ever! Lagkage med masser af kød og flødeskum og fakler. Masser af gæster og gaver. Og nu ... endnu flere gaver! Det her var bare SÅ meget bedre end at uddø!

”Pff ...” sagde storesøster, og stak snuden i vejret. Men ikke ret længe. For hun fik øje på et spil

stangtennis, og var der noget hun kunne lide, så var det stangtennis. Og inden længe var hun og Konrad i gang med at spille stangtennis.

”Jeg håber aldrig at den her dag slutter,” sagde Konrad og smilede over hele hovedet. ”Aldrig nogensinde.”

”Nå,” sagde dinomor der i det samme kom over til ham. ”Så skal du have nattøj på og ud at børste tænder.”

”Arh ...” sagde Konrad. ”Må jeg ikke blive oppe lidt længere?”

”Næh,” sagde dinofar der også var kommet. ”Det går ikke. Så bliver du aldrig lige så stor som mig. For du ved jo nok, at man vokser når man sover.”

”Men, du må tage et stykke legetøj med i seng,” sagde dinomor.

Hun havde nok ikke lige regnet med at Konrad ville tage en trehjulet dinocykel med i seng, men hvad skidt. Det var jo ikke hver dag man både fik gæster og lagkage og gaver og var lige ved at uddø og så i stedet fik endnu flere gaver.

TIVOLIS HEMMELIGHED

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var en gang et tivoli. Og nu ved jeg jo ikke om du er klar over hvad et tivoli er for noget, eller om du måske selv har været i tivoli. Men et tivoli er et sted med en hel masse sjove ting. Der er karuseller, og pariserhjul og rutsjebaner og alt muligt som man kan prøve. Og det er ikke almindelige karuseller og

rutsjebaner som dem du kender fra en legeplads. Nej, de er meget større – og meget sjovere. Og så er der også radiobiler, der er en slags små biler som man må køre i uden at have kørekort.

Den her historie handler om et omrejsende tivoli. Det er sådan et tivoli man kan ringe efter hvis man for eksempel skal holde byfest, eller kræmmermarked og den slags. Så ringer man bare til dem der ejer tivoliet og spørger om de vil komme med deres tivoli, og så kommer der en hel masse lastbiler med alle de ting man kan prøve.

Hvert år holdt man et stort kræmmermarked i en by jeg kender. Og hvert år ringede man efter et tivoli. Hende der havde tivoliet hed Lis, og hendes tivoli hed ”Tivo-Lis”.

Dengang som du skal høre om nu, kom Tivo-Lis også med sit tivoli. Der var i alt 14 store lastbiler med tivoliting, og det var Tivo-Lis selv der kørte den allerstørste lastbil. Den var kæmpestor, og inde i lastbilen var der en hel masse bamser. Der var store bamser, og små bamser, og søde bamser og bløde bamser. Der var nogen der var lidt uhyggelige, og der var nogen man slet ikke kunne lade være med at kramme. I Lis' lastbil var der nemlig en tombola. Det er sådan et sted hvor man køber lodder, der er sådan nogle små stykker papir, og hvis man er heldig står der et nummer på et af lodderne, og så har man vundet den bamse der har det nummer. Der kan for eksempel stå 713, og så har man vundet bamse nummer 713. I Lis' tombola, var bamse nummer 713 næsten to meter høj – det er lidt højere end din mor eller far. Man kunne også

vinde bamse 23, der var en almindelig bamse i bamsestørrelse.

Når Tivo-Lis havde gjort sit tivoli klar, fik folk på kræmmermarkedet lov til at komme og prøve alt det hun havde haft med. Og mens karusellen kørte, og pariserhjulet kørte, og radiobilerne kørte – de kørte faktisk mest ind i hinanden, men det var også sjovt, for der var ingen der kom til skade – så stod Tivo-Lis i sin bamsetombola og solgte lodder så folk kunne vinde bamser. Altså, hvis de var heldige. Hvis de ikke var heldige, var det bare ærgerligt. Så kunne de købe flere lodder, eller de kunne købe en hotdog eller tage en tur i karusellen. Det bestemte de helt selv.

Når det var blevet aften, lukkede tivoliet, og så gik Tivo-Lis rundt og slukkede for alle de kulørte lamper,

og for musikken, og karusellen og radiobilerne og rutsjebanen, og alt det andet hun havde med. Til sidst lukkede hun døren til sin lastbil, og sagde ”Godnat med jer,” til alle de bamser der ikke var blevet vundet i løbet af dagen, og som stadig stod og sad og lå på hylderne inde i lastbilen. Til allersidst, gik Tivo-Lis selv i seng, og sagde ”Godnat med mig,” og så faldt hun i søvn.

Og når der havde været helt stille i en hel time, fordi alt var slukket og alle sov, kunne man høre noget pusle inde i Tivo-Lis’ lastbil. Det var en helt lille bitte lyd, og man skulle helt tæt på lastbilen for at høre det. Det lød lidt som når man trækker en sutsko hen over gulvet. Men det var ikke sutsko. Det var bamserne der hoppede ned fra hylderne, og helt stille – så Tivo-Lis ikke vågnede – åbnede de lastbilen og listede udenfor.

Den aller sødeste bamse, der hed Nutte-Bamse, løb hen over pladsen hvor tivoliet var stillet op, og hen til den store kasse med knapper. Så trykkede Nutte-Bamse på alle knapperne, så der kom lys i alle lamperne og så karusellen begyndte at snurre, og rutsjebanen begyndte at rutsje, og musikken begyndte at spille, og radiobilerne begyndte at køre. Og når der var blevet tændt for det hele, var det bamsernes tur til at komme i tivoli. Så drønedede de rundt i karusellen og ræsede rundt i radiobilerne. Og de hujede og grinede og havde det rigtig skønt. Og inde i Tivo-Lis' lastbil, solgte den største bamse, den der havde nummer 713, lodder så bamserne kunne vinde hinanden. Det synes de var helt vildt sjovt.

Og så tænker du måske, at bamserne lavede så meget larm og ballade, at Tivo-Lis vågnede af det, og skældte

ud og sagde at de skulle gå i seng igen, for der var jo blevet sagt godnat én gang. Men Tivo-Lis vågnede slet ikke, og derfor skældte hun heller ikke ud.

Det er nemlig magisk når bamser går i tivoli. Så er der ingen mennesker der kan høre musikken, eller se de kulørte lamper. Der er heller ingen der kan høre radiobilerne køre ind i hinanden, eller bamserne der hviner højt når de får en tur i karusellen. Menneskeører kan ikke høre den slags. De tror at der er helt stille og at tivoliet er lukket. Men det er helt forkert. Eller, det er næsten helt forkert. For der er faktisk nogen mennesker der kan høre og se bamserne mere sig. Men det er kun små mennesker der kan det. Altså børn. For børn der er 1, 2, 3 eller 4 år, kan stadig høre og se hvad der foregår, men når man bliver 5 år gammel, er det slut med den slags.

Så tænker du måske, at børn der er 1, 2, 3 eller 4 år gamle, jo slet ikke er oppe om natten. Og du tænker måske at de jo så slet ikke kan hverken høre eller se bamserne mere sig. Men der tager du helt fejl. For selv om børnene er lagt i seng, og selv om de sover, så kan de drømme. Og nogle gange er drømme helt magiske, så man kan se det ingen andre kan se. Og man kan ikke bare se det, man kan også være med i det ingen andre kan se.

En aften var der en pige der hed Vigga. Hun var 3 eller 4 år gammel, og havde fået nattøj på og havde fået børstet tænder. Og da hun lå lunt og godt under sin dyne, fortalte hendes mor en godnathistorie, og så skulle Vigga sove.

Da Vigga var faldet i søvn, begyndte hun at drømme. Hun drømte at hun havde en kæmpestor hest som hun ikke kunne få maset ind i den lillebitte flyvemaskine hun havde stående ude på vejen, og at det var rigtig træls. Hun drømte ikke hvorfor den kæmpestore hest skulle ind i den lillebitte flyvemaskine, men sådan er det tit med drømme. Det er de særeste ting der kan ske i drømme, og det er derfor drømme er magiske. Da Vigga havde drømt om hesten og flyvemaskinen et stykke tid, begyndte hun at drømme at hun var en prinsesse der boede på et lyserødt slot der var lavet af sukker og vingummi, og at hendes far var konge og hed Kong Gulerod – fordi han var en gulerod. Men til sidst, ikke så længe inden hun vågnede, drømte hun at hun gik rundt i et tivoli hvor det var helt mørkt, og helt stille. Det var ikke nogen rar drøm. Det var faktisk en temmelig uhyggelig drøm. Men lige inden Vigga

tænkte, ”Nej, det her er godt nok for uhyggeligt, så nu vil jeg vågne igen,” skete der noget i drømmen. I en stor lastbil der holdt på pladsen, blev en dør forsigtigt åbnet, og en bamse hoppede ud.

”Hov!” sagde Vigga i drømmen, fordi hun blev overrasket over at der hoppede en bamse ud af lastbilen.

”Hov!” sagde Vigga igen, da der hoppede en bamse mere ud af lastbilen.

”Hov-hov-hov!” sagde Vigga, da der hoppede tre bamser mere ud. Og så tre mere. Så otte. Så 23. Og sådan blev det ved et stykke tid. Indtil der var hoppet mere end hundrede bamser ud. Jeg ved ikke hvor mange der var i alt, og det tror jeg heller ikke Vigga vidste, dengang i drømmen. Men der var i hvert fald mange, og de løb i alle mulige retninger, samtidig med at der blev tændt kulørte lamper og blev spillet musik.

”Hvad sker der?” sagde Vigga til sig selv.

”Nu skal vi have det sjovt,” sagde en lysegrøn dinosaurbamse der lige kom forbi og troede at Vigga snakkede til den. ”Vil du med?” spurgte dinosaurbamsen.

”Ja,” sagde Vigga – selv om hun ikke helt vidste hvad det var hun skulle med til. Men hvis det var noget der var sjovt, så ville hun gerne, så meget vidste hun i hvert fald. Så hun nikkede, og fulgte efter den grønne bamse hen til radiobilerne.

”Kom,” sagde bamsen, og hoppede op i en radiobil. Og så hoppede Vigga også op i radiobilen, og så drønedede de afsted. Dinobamsen styrede for vildt. Eller også styrede den slet ikke, for de kørte ind i alle de andre biler med nogle ordentlige bums, og så grinede den højt og larmende, sådan som dinosaurer jo gør når de griner. Til at begynde med syntes Vigga at det var

lidt uhyggeligt med alle de trafikuheld. Men det varede nu ikke ret længe. Så grinede hun også hver gang de kørte ind i nogen, eller nogen kørte ind i dem.

”Din tur,” sagde dinobamsen, og rykkede til side.
”Du styrer.”

Og så tog Vigga godt fat om rattet, og drejede først til den ene side og så til den anden side. Og først kørte hun lige ind i en radiobil med otte nissebamser, der blev møgsure og skældte helt vildt ud.

”Det skal du ikke tage dig af,” sagde dinobamsen.
”Det er nissebamser, og nissebamser er altid møgsure. Skidt med det.”

”Okay,” sagde Vigga, og kørte lige ind i en radiobil med to fe-bamser.

”UIIIHH!!!” skreg fe-bamserne, og blafrede med deres små fe-vinger.

Og så gav det et ordentligt bump i Viggas og dinobamsens radiobil, da en bil med 14 lyserøde grisebamser bankede ind bag i dem. Vigga syntes det var helt vildt sjovt, og styrede og styrede og kørte ind i først den ene og så den anden.

Bump-bump-bump-BANG-bump sagde det.

”Karussel!” råbte dinobamsen pludselig, og sprang ud af bilen mens den kørte.

”Karussel!” råbte Vigga og sprang også ud af bilen mens den kørte. Det kan man nemlig godt i drømme, men du må love mig at du aldrig nogensinde springer ud af en rigtig bil når den kører. Det er alt, alt for farligt.

Vigga og dinobamsen løb over til karusellen der kørte rundt og rundt og rundt, for det er det karuseller kan. De kan køre rundt, og de er rigtig gode til det.

Dinobamsen sprang op og satte sig i en brandbil på karusellen, og Vigga sprang op og satte sig i en måneraket, og så gik det ellers derudad. Rundt, og rundt og rundt gik det, og det var mindst lige så sjovt som radiobilerne.

Da de havde kørt rundt i lang tid, råbte en stor gul bamsefisk, at nu var der hotdogs til alle.

”Jubiii!” sagde dinobamsen og sprang ud af brandbilen. ”Kom,” sagde den og gjorde tegn til Vigga om at følge med.

”Jubiii!” sagde Vigga, og løb efter dinobamsen.

Og så fik alle bamserne alle de hotdogs de kunne spise. Bamsefisken spiste tre hotdogs, Vigga spiste fire og drak tre store glas kakaomælk. Men dinobamsen ... du glade verden hvor var den blevet sulten. Den spiste

31 hotdogs og drak 14 glas kakomælk og 7 sodavand'er.

Da alle bamserne, og Viggas, var blevet mætte, begyndte solen at stå op.

”Så er det sengetid!” råbte Nutte-Bamse, og løb over til den store kasse med knapper, og slukkede for det hele igen. Og så gik alle bamserne tilbage til Tivo-Lis' lastbil, og lagde sig til at sove.

”Godnat,” sagde dinobamsen, og gav Viggas en ordentlig dino-krammer.

”Godnat,” sagde Viggas, og spurgte: ”Må jeg komme og være med en anden gang?”

”Selvfølgelig,” sagde dinobamsen. ”Men husk, at du kun kan komme med når du drømmer. For det er i drømme at alt det seje sker.”

Og så vågnede Viggas i sin seng, og opdagede at det hele var noget hun havde drømt.

”Wow,” sagde hun til sig selv. ”Der vil jeg gerne drømme mig hen en anden gang.” Og så smilede hun, og gabte og strakte sig, og så stod hun op. Men hun glædede sig allerede til at komme i seng igen om aftenen, for tænk hvis hun drømte om bamserne og tivoliet igen.

JULIES DANSEBEN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var en gang pige. Hun hed Julie, og var otte år gammel. Og så tænker du måske, ”Ja, og? Der er da mange piger der er otte år gamle. Det er da ikke noget særligt.” Og det kan jeg egentlig godt forstå at du tænker, men lige netop hende her, ja, hun var altså en ganske særlig pige.

Julie havde en storebror der hed William, og en lillebror der hed Oliver. Hun havde også en mor og en far. Alt sammen ret almindeligt. Men nu kommer det særlige. Julie havde tre enhjørninger. Og hvis du ikke lige ved hvad en enhjørning er, så kan jeg fortælle dig at det er en stor hvid hest med et laaangt horn i panden. De er meget, meget sjældne, og det er meget få mennesker der har set dem i virkeligheden. Altså, lige bortset fra Julie, der jo havde tre af dem. Og det var ikke bare dukke- eller bamse-enhjørninger, eller billeder af enhjørninger. Nej, Julie havde tre rigtige levende enhjørninger!

De boede i leghuset, ude i haven. Og inden du tænker at det er noget sludder, og at der slet ikke kan være tre kæmpestore enhjørninger i et legehuse, så

bliver jeg altså nødt til at fortælle dig, at enhjørninge kan gøre sig meget, meget, små og nærmest rulle hornet ind på en eller anden måde. Derfor kunne der sagtens være tre enhjørninge i Julies legehus. Men når de gik ude i haven og spiste græs, så fik de deres almindelige størrelse og rullede hornene ud igen. Julies enhjørninge hed Blissia, Eluna og Arryn. Det er nogle lidt underlige navne, men Julie havde googlet enhjørninge navne, og fundet ud af at det var sådan noget enhjørninge hed, så det skulle hendes enhjørninge også hedde.

Men det var ikke de eneste dyr Julie havde. Sammen med sin lillebror, der hed Oliver, og også lidt sammen med sin storebror, William – selv om han egentlig var alt for stor til den slags – havde hun to marsvin. De hed Gumle og Tumble. De boede i et bur inde i huset, og det var for at de ikke skulle løbe væk – og, for at

enhjørningene ikke skulle komme til at træde på dem, når de sådan lige kom ind i huset for at se om der var noget cola i køleskabet, eller noget.

Julie havde også noget som der ikke er ret mange børn der har. Julie havde en kørestol. Hvad siger du så? En vaske ægte kørestol som hun kunne sidde i, og så kunne hendes far eller mor, og nogle gange også William, skubbe kørestolen, og køre Julie derhen hvor hun skulle. Oliver skubbede også nogle gange, men han havde lidt svært ved at nå håndtagene. Men jeg er sikker på at han kommer til at skubbe Julie meget, når han bliver lidt større og bedre kan nå.

Julie kunne nemlig ikke gå. Hun havde noget der hed spastisk lammelse i benene, og det betyder at benene sådan selv bestemmer hvad de vil og ikke vil. Og når

man har sådan nogen bestemte-selv-ben, er det svært at gå, fordi hvis man vil gå ned til købmanden, men det ene ben hellere vil danse og det andet ben hellere vil gå baglæns, ja, så bliver det lidt noget rod. Og så bliver man nødt til at sidde i en kørestol med hjul på, så man kan køre rundt i stedet for at gå. Det var derfor Julie havde en kørestol.

Dengang Julie var helt lille, havde lægerne sagt at hun aldrig kunne lære at gå, og at hun skulle sidde i en kørestol i stedet for. Altid. Og det var jo sådan set ikke fordi Julie ikke var glad for sin kørestol, for det var hun da – ellers kunne hun jo slet ikke komme rundt. Men hun ville hellere kunne gå, ligesom hendes far og mor og brødre.

Dengang Julie blev født, var der sket et eller andet i hendes hoved, sådan at når hun tænkte ”Nu går jeg ind

på mit værelse,” ja, så skete der ikke rigtigt noget med benene. De gjorde ikke som de fik besked på. Mere bare hvad de selv lige havde lyst til. Det var ligesom hvis du snakker med nogen der taler et sprog som du ikke forstår. Sådan var det med Julies hjerne, den talte et sprog som hendes ben ikke forstod.

Hvis du møder en fremmed dreng eller pige på legepladsen, og den fremmede gerne vil lege med dig, men ikke kender dit sprog, så siger han eller hun måske noget i stil med: ”Dinka dut, krof krof, plyt,” eller noget. Det betyder ”Skal vi lege?” på deres sprog, men du synes måske at det lyder som om de siger: ”Jeg synes dine grønne strømper er seje, må jeg prøve dem?”, og så tager du dine grønne strømper af og giver til din nye ven. De siger, ”Skal vi lege,” og så giver du dem en grøn strømpe. Det giver jo ingen mening.

Så når Julie sagde til sine ben, at de skulle gå ned til købmanden, så hørte det ene ben at hun spurgte om de skulle danse, og det andet ben hørte at hun spurgte om de skulle gå baglæns. Og når det sker, så falder man. Det passer. Jeg har prøvet. Mine ben kan nemlig godt forstå hvad jeg siger, så jeg har prøvet at sige ”Dans” til det ene ben, og ”gå baglæns” til det andet. KLASK! Sagde det, da benene gjorde som jeg bad dem om, og så faldt jeg lige så lang jeg var. Og jeg havde ikke lige tænkt mig om, for det var en morgen jeg stod på badeværelset og børstede tænder, at jeg lige skulle tjekke hvad der skete ved at give benene besked på at gøre to forskellige ting. Så jeg faldt og slog hovedet ned i håndvasken, og bagefter ramte jeg toilettet, inden jeg faldt ind under bruseren, som mit danseben så også lige kom til at tænde for.

Så kan det godt være at du synes at det da lyder sjovt, og det gør det måske også. Men forskellen på Julie og mig er, at jeg kan holde op med at give mine ben besked på at gøre forskellige ting, og bare gå helt almindeligt i stedet for. Det kunne Julie ikke – eller, det kunne hun godt, men hendes ben forstod bare ikke hvad hun sagde, og gjorde derfor noget helt forkert. Og de gjorde det også når Julie ikke sagde noget. Det var virkelig noget rod.

Men så en dag kom Julie til at tænke på, at ligesom hun kunne lære engelsk henne i skolen, så kunne hendes ben måske også lære at forstå Julies sprog.

Hun vidste fra skolen, at man kun kan blive dygtig til det man øver sig i – for eksempel til at tale engelsk, men også alt muligt andet. Hvis man vil være god til at

læse, bliver man nødt til at øve sig, og så kan man måske læse tykke bøger en dag. Og hvis man vil være god til at skrive, bliver man nødt til at øve sig, og så kan man måske skrive eventyr en dag.

Så Julie begyndte at øve sig på at lære sine ben at gå.

”Højre ben, tag et skridt frem,” sagde Julie.

BANG! Sagde det, da venstre ben sparkede hendes far over skinnebenet.

”AV!” sagde hendes far. ”Hvad laver du?”

”Jeg går,” sagde Julie.

”Arh, det tror jeg så ikke lige at du gør,” sagde hendes far. ”Du sparkede mig!”

”Ja, ja, men jeg øver mig i at gå,” forklarede Julie.

”Nåeh, på den måde,” sagde hendes far. ”Jamen fortsæt du bare med det, så går jeg lige i sikkerhed inde

i det her skab,” og så kravlede han ind i et køkkenskab og gemte sig.

”Pfff,” sagde Julie, der syntes at hendes far var fjollet. Og så øvede hun sig noget mere.

Da jeg hørte at Julie øvede sig i at gå, selv om lægerne jo havde sagt, at det kunne hun ikke, så blev jeg sådan lidt, du ved, åh nej. Men det er fordi jeg er voksen, og ikke tænker lige så smart som børn. Jeg var jo bange for at Julie ville blive vildt ked af det, fordi det ikke ville hjælpe noget at prøve at lære at gå. For hvis man ikke kan gå, så kan man ikke gå. Heldigvis var det ikke mig der ikke kunne gå, det var Julie, og Julie var et barn, og børn er meget kloge – og ulydige! Så nå lægen siger, ”Du skal sidde i kørestol,” så tænker Julie; ”Det skal du ikke bestemme,” og så øver hun sig bare på at gå. Øv bøv!

Og Julie øvede sig, og øvede sig, og øvede sig. Og når hun var færdig med det, øvede hun sig lige lidt mere.

I begyndelsen skete der ikke rigtigt noget. Hendes ben fattede bare ikke hvad det var hun sagde, så de gjorde enten det forkerte, eller også gjorde de slet ikke noget. Og mange gange var Julie ved at give op. Det nyttede jo ikke noget. Hun kunne jo ikke gå. Men alligevel blev hun ved. Ved, og ved og ved. For Julie var sej. Totalt, vildt sej.

Og ved du hvad? En dag skete der det, at hendes ene ben gjorde som hun bad det om. Ikke et helt rigtigt skridt. Det var sådan lidt usikkert, og Julie blev nødt til at støtte sig til noget, men selv om det ikke var et helt

rigtigt skridt, som dem du og jeg tager, så var det dog et skridt.

”Sådan!” sagde Julie. ”Jeg kan jo godt!” Og så øvede hun sig noget mere, og det gik på sin vis godt nok, og så alligevel ikke. For det ene ben havde nogenlunde lært at forstå Julie, og gøre som hun bad det om. Men det andet, hang bare der og gjorde ingenting. Og hvis det kun er det ene ben der går fremad, og det andet ligesom bliver stående, ja, så falder man. Du kan jo selv prøve – du skal bare lige sikre dig, at der ikke er noget du kan slå dig på når du falder.

”Hallo,” sagde Julie til det ben der ikke gjorde noget. ”Når jeg siger gå, så gælder det også dig, at du ved det.” Men det hjalp ikke. Så ruskede Julie det slappe ben, ”Vågn op!” sagde hun.

”Mmmm ...?” sagde det slappe ben. ”Hvad?” og så gabte det og strakte sig, så Julie var lige ved at vælte.

”Du skal vågne nu, for vi skal øve os i at gå.”

”Mmmm ... okay,” brummede det slappe ben.

Og Julie øvede og øvede og øvede. Hver dag, i 1, 2, 3, 4, 5 år, måske endda mere, øvede hun. Og ved du hvad? I dag kan Julie gå! Hun kan ikke gå lige så hurtigt som dig, og hun kan ikke gå lige så langt som dig. Men hun kan gå! Julie er på vej! Er det ikke vildt?

Da jeg hørte om Julie, tænkte jeg, at hende kunne jeg lære meget af. Det er nemlig ikke kun børn der skal lære af voksne, voksne skal også lære af børn. Og jeg kan lære meget af Julie.

Nogle gange så går jeg og brokker mig over ting:

– Hvorfor regner det altid, når jeg lige har lyst til at køre en tur på min motorcykel?

– Hvorfor er alting så dyrt?

– Hvorfor har jeg ikke nogen rene strømper?

– Hvorfor kan jeg aldrig finde min hammer?

Den slags. Brok, brok, brok. Og det er ikke kun fordi jeg er voksen, at jeg brokker mig. Børn brokker sig også.

– Hvorfor må jeg ikke få fredagsslik hver dag?

– Hvorfor skal jeg i skole?

– Jeg gider ikke sove nu.

– Hvorfor må alle de andre få en telefon, når jeg ikke må?

Men forskellen på Julie og mig, og sikkert også mange andre er, at der hvor jeg brokker mig, der gør Julie noget ved det. Hun brokker sig også: ”Hvorfor kan jeg ikke gå?”. Men hun nøjes ikke med det. Hun tænker nemlig: ”Det vil jeg lave om på.” Og så går hun i gang. Og når man vil, så kan man! Ikke altid, men mange gange kan man faktisk. Det kræver bare at man arbejder på at kunne det man gerne vil kunne. Og at man bliver ved, og ikke giver op. Og så, laaangsomt, kommer det til at ske. Og hvis man bliver ved, bliver det bedre og bedre. Ligesom med Julie, der fik at vide at hun aldrig ville komme til at gå, og nu kan gå flere hundrede skridt.

Så næste gang jeg ikke kan finde min hammer, vil jeg tænke på Julies danseben, og gøre noget ved det.

Jeg vil lede efter den, og jeg vil rydde op i værkstedet, så jeg kan finde den næste gang.

Kære Julie, du er den sejeste pige jeg ikke kender – endnu, for hvem ved, måske mødes vi en dag.

LIDT OM EVENTYRLIGE FRIKVARTER

Det hele startede med Corona der lukkede landet ned første gang i marts 2020. Pludselig skulle børn og voksne til at arbejde hjemmefra. De forældre der kunne, skulle arbejde hjemmefra og børn skulle fjernundervises derhjemme.

Det var mildest talt en anstrengt situation. Ingen havde prøvet det før, og alle måtte prøve sig frem.

Hver dag hørte vi historier om familier der var ved at gå op i limningen.

Min kone og jeg har voksne børn. Jeg arbejder altid hjemmefra, men min kone, der er lærer, skulle forsøge

at holde styr på 26 elever på en lille skærm. Det var udfordrende, kan man vist roligt sige.

Jeg tænkte at jeg gerne ville hjælpe på en eller anden måde – men hvordan?

Jeg tænkte tilbage på min egen skoletid, og på hvad der var det bedste ved at gå i skole. Svaret lod ikke vente på sig – det var frikvartererne! 😊

Da jeg elsker at skrive, og i forvejen indlæser lydbøger, havde jeg grejet, og lysten, til at skrive små historier for børn, og udgive dem som podcast. På den måde kunne børnene få et frikvarter, og tænke på noget helt andet så længe historien varede.

Den første historie udkom d. 1. april 2020, og jeg var meget spændt på om der i det hele taget var nogen der gad lytte.

Det var der. Der bliver lyttet til historierne 6-700 gange hver dag.

Nu hvor Coronaen ikke længere generer, fortæller forældre og børn mig hvordan de bruger historierne under morgenmaden, som godnathistorier, på lange køreture og meget andet.

Mange børn har skrevet til mig, med sjove forslag til nye historier, og dem skriver jeg selvfølgelig hvis jeg har mulighed for det. Som regel aftaler jeg med forældrene (der oftest er dem der skriver til mig på børnenes vegne), at jeg må flette børnenes navne ind i

deres historie. Jeg har fået mange sjove film retur, så jeg kan se hvordan børnene reagerer når de pludselig opdager at de er med. Det er fantastisk! 😊

Mine eventyr er gratis - og skal forblive gratis!

Men skulle du få lyst til at støtte distributionen af dem - som koster en hel del - er du velkommen til at indsætte et beløb, stort eller lille, via MobilePay. Nummeret er [0974HJ](https://www.mobilepay.dk/0974HJ).

Med venlig hilsen

Lars Poulsen

